PERRY RHODAN
202
Clark Darlton ZACHRÁNCI CRESTU
Přeložila Anna Štorkánová

Kolem stolu sedělo sedm mužů a jedna nehumanoidní bytost. Od stropu dopadalo silné, ale příjemné světlo.

Místnost byla veliká a spartánsky zařízená. Jen stůl, židle a na stěně několik monitorů. Ohromná okna umožňovala výhled na vzdálené město a obrovský astroport. Nad městem se klenulo nazelenalé nebe bez jediného mráčku. I slunce, jehož paprsky padaly do místnosti, bylo zelené a jeho světlo se přízračně rozlévalo po tvářích mužů.

Byli to: Maršál Reginald Bull, velitel výzkumné flotily Pozemšťanů; solární maršál Allan D. Mercant, šéf Galaktické zpravodajské služby; zástupce admirála flotily, solární maršál Julian Tifflor; specialista USO, Ertrusan plukovník Melbar Kasom; japonský zvěd, mutant Wuriu Sengu; Prof. Dr. Arno Kalup, největší odborník v oblasti pohonu kosmických plavidel; Admirál Onton Hagehet, velitel základny Opposite.

Nehumanoid byl ne tak zcela neznámý myšob Gecko. Seděl, malý a tak trochu ztracený, mezi Reginaldem Bullem a Allanem D. Mercantem a měl jedinou starost, aby jej nepřehlíželi.

Příčina schůzky na planetě Opposite byla nadmíru vážná.

Vlajková loď Solárního impéria zmizela beze stopy a existovaly důvody k domněnce, že posádka má problémy. Bojový křižník DAUNTU byl svědkem, jak CRESTII s Rhodanem, jeho ženou Mory a Lordem admirálem Allanem na palubě, vlétl do tajemného šestiúhelníku ve středu Mléčné dráhy a ve světelném efektu zmizel. Toto a další data byla předána syntronickému mozku Nathan na Měsíci.

Bully shrnul výsledky: „Nathan vypočítal, že máme naději. Jinak bychom se tu nescházeli. Až na admirála Hageheta víte, o co jde. Ještě jednou zopakuji, co se stalo a k čemu jsme dospěli.

Během doposud neúspěšného pátrání po tajemné planetě Kahalo

objevil Velký Administrátor ve středu Mléčné dráhy podivuhodný útvar, který jsme původně nazvali Sluneční šestiúhelník. CREST II byla navzdory motorům, přepnutým na zpětný chod, zachycena obrovskou gravitací, či co to vůbec bylo, vtažena do útvaru šesti sluncí a za podivného světelného efektu zmizela. DAUNTU s obtížemi stejnému osudu unikla a mohla podat hlášení.

Údajů bylo málo, ale Nathanovi stačily k vyslovení jisté hypotézy. Datum zmizení je 15. srpna 2400.

17. srpna přistála DAUNTU tady na Opposite a téhož dne jsme zaslali data Nathanovi. Syntronický supermozek tvrdí, že těch šest sluncí vytváří obří transmiter, účinný na nepředstavitelné vzdálenosti. Nathan dále tvrdí, že jakákoliv hmota, která je transmiterem tohoto typu vyzářena, musí být na protilehlé stanici rematerializována. Nathan nedokáže určit, jakým způsobem to probíhá, pouze se domnívá, že na druhé straně bude podobný sluneční transmiter. Je tedy pravděpodobné, že záchranná expedice by byla rematerializována ve stejném bodě jako CREST II.

Jakmile jsme obdrželi tyto informace, nabídla se nám pomoc ze Světa sta sluncí. Ve stejnou hodinu odstartovala k Opposite plně vybavená fragmentální loď a ještě dnes přistane. Uvidíme, co vymyslela Plazma a Posbiové. Jde o naše nejlepší spojence." Gecko si odkašlal. „Nemluvě o přítomných," uklidnil jej Bully. „Protože nevíme, co Posbiové plánují, nezbývá nám než čekat." „Už bylo promarněno příliš mnoho času," prohlásil Allan D. Mercant. „V žádném případě nesmí dojít k tomu, co jsme právě přestáli. Trvalo déle než sedmdesát let, než se Solární impérium zotavilo z šoku způsobeného Rhodanovým zmizením." Obří Ertrusan Melbar Kasom se opatrně pohnul. Nevěřil, že židle dokáže unést jeho váhu. „Vyčítám si," řekl, „že jsem dovolil Mory Rhodanové doprovázet manžela. Jsem jejím osobním strážcem a..."

„Co jste mohl dělat?" zeptal se Bully sarkasticky a Kasom jen smutně pokrčil rameny.

Julian Tifflor se díval ke stropu, jako by tam hledal odpověď na vyslovené otázky. Zatím měli k dispozici jen dohady. Transmiter

hmoty, sestávající ze šesti sluncí! Představa byla tak fantastická a nepochopitelná, že se rozum vzpíral uvěřit. Kdo dokázal něco takového sestavit? Arkonidané jistě ne.

Kdo tedy?

Existuje snad v Mléčné dráze rasa, se kterou se doposud nesetkali a která disponuje takovými schopnostmi? To bylo téměř vyloučené, a přece tomu tak muselo být!

„Co je s vámi, Tifflore?" zeptal se Allan D. Mercant.

„Pokud těch šest sluncí skutečně tvoří transmiter, znamená to, že jej vybudoval někdo, s kým jsme se nikdy nesetkali a o kom nevíme. Jinými šlový byl zhotoven inteligencí, která nesídlí v naší Mléčné dráze."

Bully lhostejně přikývl. „To je pravděpodobné. Nathan tvrdí totéž. Ale to nic nemění na faktu, že jsme v pěkné kaši a Rhodan taky. Jestliže je ta věc opravdu transmiter, přenáší hmotu bez časové prodlevy. Stejně by proběhl i návrat. Pokud se tedy doposud nevrátili, je jisté, že mají nějaké těžkosti."

Julian Tifflor se opřel. Na svou domněnku očekával bouřlivou reakci, ale nikoho nevzrušilo, že tu mohou být na stopě mimogalaktické inteligenci.

Nad jednou z obrazovek zablikala kontrolka. Admirál Hagehet k ní přistoupil, zapnul ji a pohlédl do tváře mladému důstojníkovi.

„Očekávaná fragmentální loď navázala spojení a žádá o povolení k přistání."

„Dejte jí je."

„Už se stalo, pane. Chtěl jsem vás jen informovat."

„V pořádku, Hargery. Za deset minut jsem u vás."

Admirál Hagehet se vrátil ke stolu a počkal, co řekne Bully.

„Konečně! Brzy budeme vědět víc. Admirále, jděte napřed, přijdeme za vámi."

„Proč jste ho poslal pryč?" zeptal se vyčítavě Mercant. „Mohli jsme všichni..."

„Raději ne. Jednou jsem byl u přistání fragmentální lodi a od té doby se toho požitku rád vzdám. Tehdy se cosi uvolnilo a málem mi

to spadlo na hlavu. Máte vůbec ponětí, co to je za loď?"

Fragmentální loď byla opravdu monstrum.

Podobala se nepravidelně tvarované krychli s hranami o délce kolem dvou kilometrů. Povrch byl tvořen nesčíslnými nástavbami, výčnělky i prolukami, kupolemi a anténami. Vestavěné generátory udržovaly silné antigravitační pole, které umožňovalo, aby se i takový kolos vznášel jen několik centimetrů nad přistávací plochou. Jeho váha by jej totiž zatlačila do plastové oceli, jíž byly potaženy přistávací dráhy.

Bully dorazil k přístavu ve chvíli, kdy se otevřela jedna příčka a ven vycházeli Posbiové.

Značně se lišili od původních robotů. Centrální plazma pozměnila Nitro i zjev. Po vnější stránce se nyní víc podobali lidem, přestože měřili průměrně dva a půl metru a neměli dvě, ale čtyři paže.

Mozek zůstal nezměněný. Biologické přísady umožnily robotům vlastní myšlení, ovšem ohraničené. Dorozumívání s Pozemšťany umožňoval přenosný translátor.

Tri Posbiové šli rovnou k Bullymu a jeho doprovodu. Posbi uprostřed byl jistě velitelem, protože se zastavil před Bullym a čekal, až bude osloven. Gecko, poněkud otřesený pohledem na obry, se držel v pozadí.

„Buďte vítáni na Opposite," začal Bully a ukázal k fragmentální lodi. „Centrální plazma Světa sta sluncí dodržela slovo."

„Zdravíme Pozemšťany," odpověděl Posbi. „Přišli jsem vám pomoci, jako jste vy v minulosti pomohli nám. Jsem kapitán BOXu-8323 a mé jméno zní P-l. Moji průvodci jsou P-2 a P-3. Sestavili jsme plán, který vám sdělíme, až budete připraveni."

„Děkujeme, P-l. Smíme vás poprosit, abyste nás doprovodili do správní budovy? Tam si v klidu pohovoříme." BOX-8323 byla jednou z nejmodernějších lodí Světa sta sluncí. Ačkoliv se P-1 představil jako kapitán, byl jen výkonnou silou. Vůdčí silou byly ve skutečnosti čtyři plazmatické mozky, které byly ve formě čtyřúhelníků umístěny na můstku. Vydávaly pokyny, P-l je přijímal a předával dál.

Plán Posbiů byl jednoduchý i fantastický zároveň.

Fragmentální loď bude vybavena odpovídajícím způsobem a za stejných podmínek jako CREST, ale bez lidské posádky, pronikne do šestiúhelníku. Pokud jde o transmiter, bude zachycena. Podle Nathanových výpočtů by se měla rematerializovat poblíž CRESTU II.

„Hovořil jsem s Dr. Kalupem," promluvil Allan D. Mercant. „Oba jsme téhož názoru, že se totiž CREST II dostala do ryze technických potíží. Jinými slovy: Fragmentální loď sama o sobě nebude záchranou. Zkrátka: BOX-8323 musí vzít sebou potraviny a vodu pro dva tisíce mužů a pokud jde o náhradní díly, to vám vysvětlí doktor Kalup. Prosím..."

Muž s kulatým bříškem zůstal sedět. Na hřbetech rukou mu vystupovaly modré žíly a nevypadal vůbec geniálně. Přesto to byl jeden z největších vědců, jaké kdy Země nosila. Nosil buněčný aktivátor a vypadal asi tak na padesát let.

„Pokud má Nathan pravdu," začal, „a my vycházíme z toho, že syntronický mozek se nemýlí, byla CREST II i s posádkou vyzářena transmiterem nepředstavitelného výkonu. Ať už byla CREST II přenesena kamkoliv, tranziční šok musel byl tak velký, že lze počítat s nedozírnými škodami. Nemyslím jen na poškození lidského organismu, ale především poškození mechanického charakteru. Lineární pohon, jak všichni víme, je velmi citlivý. S prostředky, které jsou na palubě, je oprava vyloučena. Pokud má BOX-8323 pomoci, bude muset mít dokonale zařízenou opravárenskou sekci. Ovšem ohrožen není jen pohon. Musíme počítat s tím, že poruchová je kterákoliv součást výstroje. BOX musí mít veškeré životně důležité náhradní díly. Pokud by to nebylo možné, je tu ještě eventualita, že se Rhodan a jeho průvodci vrátí na palubě BOXu. To ovšem bude záviset na vzdálenosti mezi naší galaxií a CRES-TEM II. Podle analýzy provedené Nathanem jde o transmiter schopný přenášet hmotu na velké vzdálenosti - třeba mezi námi a Andromedou."

Bully si odkašlal a jeho hlas zněl nejistě: „Řekl bych, že tato domněnka je příliš fantastická. Kdo by dokázal vymyslet a realizovat takový transmiter?"

„Ani Nathan nedokázal určit, jak je šestiúhelník starý," řekl

Mercant. „Může jít o desítky, ale taky tisíce let. Jeho tvůrci možná už dávno nežijí. Teď ale budeme raději diskutovat o tom, jak pomoci Rhodanovi. Nepůjde to jinak, než poslat BOX-8323 transmiterem."

V tomto okamžiku se ujal slova opět P-l. I on zůstal sedět, ale byl tak velký, že všechny, tedy až na Kasoma, pohodlně přehlédl.

„Myslelo se na všechno," pravil svým mechanickým hlasem, převedeným do lidské řeči. „BOX pronikne do neznáma pouze se dvěma tisíci Posbi. Zbývá jediná otázka, jak dát zprávu, že loď dosáhla cíle."

„To jsem zvědavý, co Centrální plazma vymyslela," řekl Bully.

„Něco velice účinného," odpověděl suše P-l. „Nejprve dotaz: Je na planetě Opposite k dispozici křižník státní třídy, který lze postrádat?"

Bully se podíval na admirála Hageheta. Velitel základny se nucené pousmál.

„Co se rozumí pod pojmem postrádat? Samozřejmě tu kotví stometrové křižníky a v případě krajní nouze lze jeden postrádat. Jen by mě zajímalo, jakou roli může hrát malá loď v podniku tak kolosálních rozměrů?"

„Bude tedy taková loď k dispozici?"

Bully raději odpověděl sám: „Samozřejmě, P-1. Můžeš nám prozradit, co se s tou lodí bude dít?"

„Proto jsem tady, pane. Je známou skutečností, že lineární pohon má akční rádius nanejvýš tři sta tisíc světelných let, to znamená i se zpáteční cestou šest set tisíc světelných let. Pak jsou loď i motory zralé do šrotu. Pro náš účel potřebujeme zcela novou loď. Předpokládám, že je k dispozici."

Bully mrkl na Hageheta a přikývl. Posbi pokračoval:

„Hned uvidíte, proč to je důležité. Křižník bude zcela vyprázdněn a získaný prostor vyplní tisíc arkonských bomb."

Bully zavrtěl hlavou. To bylo nepředstavitelné. S jedinou touto bombou lze zničit celou planetu. „Už ničemu nerozumím..."

Mercant a Kalup mlčeli a očekávali vysvětlení.

Posbi se nedal prosit: „Plán předpokládá, že BOX-8323 vezme na palubu zmíněný křižník. I s bombami. Transmise je nemůže poškodit

ani odpálit. Dosáhnou tedy cíle, ať už je tím cílem cokoliv. Po nalezení CRESTU II bude křižník vypuštěn a vyslán směrem k Mléčné dráze."

„Takže i vy se domníváte, že CREST II není v naší galaxii?"

„To je již naprosto jisté, pane." Posbi se nezdržoval u bezvýznamných podrobností a okamžitě pokračoval: „Křižník při své životnosti šest set tisíc světelných let urazí dlouhou cestu, ale nedosáhne Mléčné dráhy. Přesto, i kdyby byly bomby odpáleny v poloviční vzdálenosti mezi Mléčnou dráhou a Andromedou, budete moci zaměřit 5D záblesk."

Kalup uznale přikývl. Bully řekl jen: „Aha!"

„Máme s sebou speciální odpalovací zařízení," pokračoval P-l. „Křižník bude v předem určených intervalech vstupovat do einsteinovského prostoru, aby šetřil motory. Až se naposledy vynoří z lineárního prostoru a pozitronika stanoví, že.návrat je kvůli opotřebení pohonu nemožný, budou bomby odpáleny."

„To je velkolepý plán," konstatoval Kalup. „Na to bych nepřišel. Myslím, že takový výbuch může být pozorován na vzdálenost více než milion světelných let."

„A dokonce pouhýma očima," ujistil jej Posbi. „Ostatně světlo by potřebovalo milion let, aby dorazilo k cíli. Ale protože půjde o detonaci na 5D bázi, dorazí tlakové vlny téměř současně s výbuchem. Alespoň tedy na okraj Mléčné dráhy. Bylo by dobré uvědomit všechny stanice vybavené odpovídajícími přístroji. Jakmile BOX-8323 odstartuje, musí být všechny zaměřovači stanice připraveny."

Julian Tifflor řekl: „Centrální plazma myslela na všechno. Admirál Hagehet dá neprodleně připravit požadovaný křižník. Bomby budou dopraveny ze Země. To je věc pana Bulla."

„Zařídím," prohlásil Bully, „a postarám se, aby byly informovány stanice USO. Pokud mě neklame orientační smysl, tak Svět sta sluncí leží směrem k Andromedě. I ten šestiúhelník, i když ve středu Mléčné dráhy, je orientován k Andromedě. Podivná náhoda, co? V každém případě pošlu kurýrní loď ke stanici Einstein. Ta zachytí každou explozi."

Admirál Hagehet vstal. „Budete mě ještě potřebovat, pánové?"

„Postarejte se o ten křižník," odpověděl Bully. „A dejte připravit padesát kurýrních lodí, jednu s novými motory, aby se dokázala vrátit ze Světa sta sluncí."

Svět sta sluncí byl vzdálen od okraje Mléčné dráhy 289 412 světelných let. Mlhovina Andromedy, sousední galaxie, byla ještě pětkrát tak dál. Se současnými plavidly byla vzdálenost téměř jednoho a půl milionu světelných let nepřekonatelná.

Existovaly ovšem teorie, jak uskutečnit cestu přes tak zvanou velkou propast. Bylo třeba vzít křižník imperiální třídy a odstrojit jej až na pohon. Pak by se do koule o průměru jednoho a půl kilometru vešlo plavidlo nižší třídy o průměru osmi set metrů, do něj křižník solární třídy a tak dále. Po každých pěti stech tisících světelných let by se opotřebovaná loď odhodila a návrat by se uskutečnil v lodi typu Pulec.

Toto byla ovšem jen teorie s mnoha nejasnými místy.

A tady se najednou objevil sluneční transmiter, který učinil slovo Andromeda opět aktuálním. Průnik do neznáma se musel uskutečnit, aby byl zachráněn Rhodan.

Posbi P-l vstal. „Pokud nemáte námitek, rád bych dohlédl na přípravy. Plán znáte a možná si o něm budete chtít promluvit. Budu s vámi stále ve spojení pro případ, kdybyste měli nějaké otázky. Bylo by dobré, kdyby BOX-8323 mohl odstartovat do týdne podle pozemského času."

„Do té doby to zvládneme," ujistil jej Bully a Posbi odešel. Julian Tifflor se díval na zavřené dveře.

„Musím uznat, že Centrální plazma má fantazii. Jak na tohle přišla?"

Bully vstal a začal neklidně přecházet. Bylo vidět, že jej něco tíží, ale nikdo se nezeptal. Čekali, až promluví sám.

„Jistě, Plazma má nápady a Posbiové jsou našimi spojenci a můžeme se na ně spolehnout. Jenže to nejsou lidé.

Myslí logicky, ale otázka je, jestli také mají city."

„Udělají všechno, co bude v jejich moci," pustil se do obrany

Posbiů Melbar Kasom.

„O tom nepochybuju," řekl Bully, „jenže Rhodan pro ně neznamená to, co pro nás. Pochopte, já vím, že udělají všechno pro to, aby ho našli, ale udělají to i v krajním případě?"

„Jsem přesvědčený, že ano," prohlásil Mercant.

Bully přikývl. „V pořádku. Považoval jsem jen za nutné se o tom zmínit." Posadil se a myšob po jeho boku se zvedl. A protože byl pořád příliš malý, jednoduše vyskočil na stůl, došel do jeho středu, založil packy v bok a rozhlédl se.

„Co chceš?" zeptal se zaraženě Bully a najednou měl pocit, že se vracejí staré časy. Gecko byl k nerozeznání podobný Guckymu, jen nebyl tak drzý. Ale proti Guckymu byl jen obyčejný myšob...

„Co chci? Co jiného, než říct něco k věci. Konečně nezmizel jen Rhodan, ale i Gucky a já se cítím povolaný k jeho záchraně. Někdo tady v té místnosti má možná dobrou paměť, a pak ví, že jsem Rhodana už jednou zachránil. Bude tomu sedm desítek let, ale mně to připadá jako před sedmi týdny. Tehdy jsem odstartoval z Marsu a po mnoha peripetiích slavně našel Rhodana. Byl u toho i Melbar Kasom." Ertrusan mlčky přikývl. Vzpomněl si, že Gecko si hrál na admirála, ale nebylo možné mu upřít, že Rhodana našel právě on, „A proč by se mi tentokrát nemohlo podařit to, co už tehdy bylo hračkou?"

„No že zrovna hračkou..." Mercant přimhouřil oči a měřil si Gecka jako exponát v muzeu. „Na tvém místě bych si tak neotvíral pusu. Chceš snad naznačit, že doprovodíš Posbie na cestě do neznáma? Jestli ano, tak ti asi přeskočilo."

„Přeskočilo nebo ne, prostě poletím s nimi. A najdu Guckyho a s ním pochopitelně i Rhodana. Chcete se vsadit?"

Bully zasténal. „Myšobové se pořád sázejí a co je nejhorší, skoro vždycky vyhrajou! Aspoň já jsem vždycky každou sázku prohrál. Tentokrát prohraju rád. O co se vsadíme?" „Že najdu Rhodana a vrátím se na Zemi se zdravou kůží." „Jasně. Já chci vědět o co?" „Jestli vyhraju, tak se postaráš, abych byl oficiálně jmenován Guckyho zástupcem."

Bully klesl do židle. „Co je to za pitomost? Taková funkce

neexistuje! Guckyho zástupce..!"

„To je jen taková formalita. Jde mi o prestiž, nic víc." „Nic víc?" Bully se zatvářil pochybovačně, ale pak přikývl. „Platí. Ovšem konečné rozhodnutí v této věci náleží Rhodanovi. To snad víš."

„Jistě. Poletím tedy s Posbii v té jejich kastli. Postarám se, aby se neflákali. Postavím je do latě..."

„Tak moment!" přerušil jej energicky Bully. „Ty neuděláš vůbec nic! Posbiové nám chtějí pomoci dobrovolně a my jim nesmíme nic nařizovat.

Pokud s naším svolením poletíš, pak pouze jako host. Rozumíš?" „Jak potom můžu vyhrát sázku?" „To je tvoje starost. Já si nepřeju žádné mrzutosti s těmi roboty a už vůbec ne s Plazmou. A jestli mi to neslíbíš, je s tvým dobrodružstvím amen."

„Bull má pravdu," přidal se Mercant. „Již s ohledem na diplomatické zvyklosti..."

„Takovým nesmyslům můžou věřit jen lidé!" vyletěl myšob., Já se ovšem podvolím, i když je to vydírání. Smím letět?"

„Ale ne sám!" promluvil Melbar Kasom.

Gecko byl zapomenut a všichni hleděli na Ertrusana.

„Doprovodím Gecka. On se cítí odpovědný za Guckyho, já za Mory Rhodanovou Abroovou. Pokud dovolíte let Geckovi, mám na něj právo i já. Má snad někdo námitky?"

Bully pomalu otočil hlavu. „Ovšenv že ne. Leťte si, ale nevracejte se bez Rhodana!"

„Pro mě za mě, ať mě doprovodí," prohlásil myšob velkoryse, přeběhl po stole a poklepal na Kasomovu mocnou hruď.

Do nastalého ticha promluvil Kalup. „Budete potřebovat schopného technika."

„To nepřichází v úvahu!" trhnul sebou Mercant.

„Nemluvím o sobě. V jistých situacích nemůže robot nahradit člověka a hyperfyzik doktor Reinhard Anficht může být velmi užitečný."

„Anficht?" vzpomínal Bully. „To je takový ten dlouhán? Kdysi dávno žil jeden francouzský komik a měl hlavu jako kůň..."

„Ano, to je Anficht. Vy ho tedy znáte?"

„Kdo by ho neznal? Když ukáže zuby, člověk si vzpomene na starou herku. Víte, tak se říkalo strhaným koním."

„Máte něco proti jeho účasti?"

„Já ne, otázka je, co tomu řekne on," konstatoval Bully.

Mutant Wuriu Sengu až doposud nepromluvil. Nyní se zvedl a střídmým gestem ruky na sebe obrátil pozornost. „Tři je hezké číslo, ale za stávajících okolností je čtyřka ještě lepší. Rád bych doprovodil Melbara, Dr. Anfichta a Gecka."

Bully udeřil dlaní do stolu. „Jestli to tak půjde dál, brzy budeme mít komando. Je tu ještě někdo, kdo si chce odskočit do Mlhoviny v Andromedě?"

Už se nikdo nehlásil.

Ten týden se vlekl i strašně rychle utíkal.

Opposite byla vzdálená čtyřicet osm tisíc světelných let od Země a jako třetí planeta obíhala zelené slunce Whilor. Byl to horký a suchý svět, kde se nedostávalo vody. Povrch byl většinou tvořen rozsáhlými prériemi, kamenitou pouští a písečnými kotlinami. Přitažlivost byla 0,86 g, atmosféra řídká, ale kyslíková. Kolem osy se Opposite otočil jednou za 1 4,4 hodiny, ale platil tu standardní čas Impéria.

Podle místního času uplynulo dvanáct dní, než byl BOX-8323 připraven ke startu.

Požadované bomby dorazily pátý den a křižník, který je ponese, byl pojmenován SIGNÁL.

Posbiové instalovali odpalovače a umístili loď do nákladního prostoru fragmentální lodi tak, aby mohla odstartovat na jediný povel. Do navigačního systému SIGNÁLU byla uložena potřebná data a kursy.

Melbar Kasom byl jmenován velitelem čtyř dobrovolníků. Téměř nevycházel z fragmentální lodi, aby se s ní dokonale seznámil. Vnitřní prostor totiž zaujímal osm čtverečních kilometrů, a v něm se ztrácely i dva tisíce Posbiů, natož čtyři dobrovolníci.

Gecko to měl snazší. Teleportoval se stejně dobře jako jeho učitel Gucky a byl na to patřičně hrdý. Skákal z jednoho konce lodi na druhý

a ověřoval si vzdálenosti, aby se vyhnul riziku chybného odhadu.

Dr. Anficht se nedal vyvést z míry žádným hloupým Geckovým žertem a navenek zcela nezúčastněně kontroloval nakládání náhradních dílů pro CREST II, přitom si ale všechno zapisoval a několikrát prověřoval.

28. srpna roku 2400 pozemského času P-1 ohlásil, že plavidlo je připravené ke startu. Všichni Posbiové s důstojnickou hodností stáli na přistávací ploše. Na pravém křídle byli čtyři dobrovolníci.

Hlášení přijali Julian Tifflor, Měrcant a Bully. Tifflor měl krátkou řeč, popřál úspěch a šťastný návrat.

P-l odpověděl, že bez Rhodana se nevrátí.

Pak vydal rozkaz a roboti odpochodovali k lodi. Melbar, Dr. Anficht, Wuriu a Gecko se rozloučili s přáteli a následovali Posbie. Příčka se zasunula.

„Pomoz nám Pán Bůh!" zavrčel Melbar sarkasticky. „Od této chvíle nám nepomůže odvaha nebo rozum, ale jedině štěstí."

„Hlupáci mají vždycky štěstí," prohlásil Dr. Anficht. „Pokud na věc nazíráme z psychologického hlediska, jsem na tom lépe než vy, včetně Gecka."

„Nechápu, doktore... Jak to myslíte?"

„Sengu má buněčný aktivátor a je tedy nesmrtelný. Jak starý je myšob, to neví nikdo. I Ertrusan disponuje dlouhým životem. Já naopak jsem obyčejný smrtelník a tudíž pro mě není tak důležité, zda zavřu oči dřív nebo později. Jinak řečeno, smrt pro mě není ničím hrozným. Proto jsem na tom lépe než vy."

„To je teda filozofie!" ulevil si Gecko.

„Půjdu si lehnout," řekl Wuriu. „Nerad bych později propásl okamžik průniku do slunečního transmiteru."

„To máte smůlu," oznámil mu Melbar. „Mimochodem, málem jsem vám zapomněl něco říct. Mě to sice taky mrzí, ale tranzici nepocítíte. Budete pod narkózou, kterou vám podají Posbiové - lékaři. Naše buňky se stanou necitlivé na tranziční šok. Tento postup doporučili Arasové, galaktičtí lékaři."

„V bezvědomí do neznáma?" pronesl Dr. Anficht. „To se mi ale

vůbec nelíbí!"

„Takže zaspíme největší dobrodružství!" pištěl Gecko.

„Nemáme jinou možnost," řekl Kasom a vešel na můstek.

Byl stejně předimenzovaný jako celá loď. V obří kvadratické místnosti byla veškerá zařízení a čtyři plazmatické mozky. Nejméně třicet Posbiů se bez hluku pohybovalo sem a tam. Všechno tu vypadalo jinak než v pozemských plavidlech.

P-l přistoupil ke Kasomovi. „Chcete být přítomen startu? Prosím, posaďte se, i když vy sotva něco pocítíte. Naše antigravitační pole pracují dokonale."

Melbar poděkoval a usedl do křesla, před kterým bylo množství monitorů. Na jednom bylo město Hondro, rozbíhající se daleko do prérie.

Najednou se město, přístav i lodě propadly a zůstalo jen nazelenalé nebe, které se pomalu barvilo do temně fialové a černé. Zazářily první hvězdy.

Loď byla v prostoru.

P-l opustil své stanoviště a přistoupil ke Kasomovi: „Abychom dosáhli cílové pozice, budeme potřebovat dvacet hodin pozemského času. Musíme ale počkat na doprovodné lodě."

Melbar málem zapomněl na doprovod, na kterém trval Bully. Pomalu vstal. „Buďte tak hodný, P-l, a nechte mě vzbudit pět hodin před cílem. Smím si dovolit poznámku? Ještě v žádné lodi jsem se necítil tak bezpečný jako tady."

P-l naznačil úklonu a Melbar opustil můstek.

Lehký křižník RUHR měl před sebou cestu dlouhou tři sta tisíc světelných let ke Světu sta sluncí.

Šlo o kulovou loď o průměru sto metrů. U tohoto typu se spíš než na sílu zbraní kladl důraz na rychlost a dolet, a tudíž šlo o ideální kurýrní loď.

Její kapitán Blacky Ehlers měl rozkaz doletět k vesmírné stanici Einstein, umístěné v blízkosti Světa sta sluncí.

RUHR byla na cestě už čtyři dny. Celá galaxie se dávno dala přehlédnout jediným pohledem a s každou další hodinou lineárního

letu se zmenšovala. Prostor se vyprázdnil. Letu kurýrní lodi už nebránila žádná hvězda. Každých pět tisíc světelných let se plavidlo na hodinu vrátilo k prosté rychlosti světla, aby si motory odpočinuly. Zkušenost ukázala, že toto je nejlepší způsob k prodloužení životnosti pohonu.

Na můstek vstoupil poručík Ernst Schiller, rozhodný a odvážný muž. U navigačního pultu seděl Rudolf Zahn. Zvedl hlavu a řekl: „Aha, kapitán bude vystřídán. A co já?"

Kapitán Ehlers vstal, přepustil svoje místo Schillerovi a Zahnovi poklepal na rameno: „Ještě řekni, že se ti nelíbí pohled na Mléčnou dráhu!"

Schillerovi a Zahnovi tykal a mohl si to dovolit, protože oba znal už od dětství. Docela náhodou byli odveleni na stejnou loď, i když Schiller na náhody moc nevěřil.

Ehlers se vrátil k Schillerovi a donesl mu Zahnovy výpočty. „Budeš se řídit tady podle toho. Pro dalších dvacet tisíc světelných let nehlásí zaměřovače žádnou překážku. Stejně je to divný pocit, být v úplné prázdnotě."

Schiller neodpověděl a díval se na obrazovku, na které už byla zřetelně rozeznatelná Mlhovina Andromedy. Těsně vedle se nacházely dva malé světlé obláčky, ve skutečnosti dvě obrovské hvězdokupy, vzdálené od Andromedy tisíce nebo desetitisíce světelných let. Mezi nimi nebylo nic, jen prázdnota nedozírné propasti, kterou nikdo nikdy nepokořil.

Ale jednou bude zdolána.

„Kdo to může být?" zeptal se zamyšleně Schiller. „Jak vypadá a kdy ho potkáme?"

„Kdo?"

„Ten cizí národ, který vybudoval sluneční transmiter."

Ehlers netrpělivě mávl rukou. „To jsou jen domněnky. Já teorii o transmiteru nevěřím. I kdyby existoval, cestu k Andromedě by nezvládl."

„To taky nikdo netvrdí!" Schiller se rozhovořil bez obvyklé rezervovanosti, což se stávalo velmi zřídka. „Reginald Bull soudí, že

mezi námi a Andromedou existuje něco jako mezistupně s dalšími transmitery. Zní to dost pravděpodobně."

„Most k jiné galaxii..." Kapitán Ehlers to řekl spíš pro sebe. „Zní to fantasticky a připomíná mi to Pozemšťany dvacátého století, pro které byl utopií let na Měsíc. Mému prapraprapradědečkovi říkali snílek, protože uvažoval o vesmírných letech a dokonce o tom psal romány. Jeden z nich pojednával o letu k Mlhovině Andromedy. A teď přijde zlatý hřeb!"

Zahn jen něco zavrčel, protože ho nějací předci nezajímali.

„Zlatý hřeb je: Několik těch knih mám schovaných. Vemte si, že byly napsány před pěti sty lety a ještě dnes jsou utopií!"

„Ještě dnes! Ale tehdy nemohli tušit, jaký udělá lidstvo pokrok. Neznali hyperprostor, lineární pohon, planety..."

„Všechno tu bylo, i když jen ve fantazii některých lidí. Tito lidé popisovali své vize velmi realisticky. Tehdejší média je zesměšňovala, ale dnes se můžeme jen divit, jak přesní byli ve svých prognózách. Andromeda... Je stále utopií, ale jen dnes."

Na můstek vstoupil černovlasý muž v zelené kombinéze bez důstojnických distinkcí a na pozdrav jen kývl.

„Půvabné okolí," prohodil a svezl se do křesla.

„Máte podivný smysl pro humor," ušklíbl se Ehlers.

Esse Bredney byl vrchní technik RUHRU a byl kamarád kapitána. Léta spolu sloužili na kurýrních lodích a Esse měl pověst nedostižného specialisty na pohonné jednotky. S trochou nadsázky se o něm dalo říct, že by udělal antigravitační motor i ze staré napařovací žehličky.

„Bez toho bych nemohl sloužit na tvé lodičce. Jak daleko jsme vůbec od okraje Mléčné dráhy?"

„Dvě stě tisíc světelných let."

Bredney neodpověděl a hleděl na obrazovky. Bylo to poprvé, co se dostal do propasti.

O pět hodin později měli za sebou dalších dvacet tisíc světelných let. Nic se nezměnilo, jen Mléčná dráha byla o něco nezřetelnější a Andromeda trochu jasnější. Zahn se prospal, nyní studoval monitory

zaměřovačů a neustále nastavoval jas obrazu. Najednou vstal a ukázal na velkou obrazovku:

„Tam, tři tisíce světelných let od nás, něco je."

RUHR nyní letěla rychlostí světla a během deseti minut měl být zapnutý lineární pohon.

Kapitán Ehlers se zadíval na obrazovku. „Nevidím nic."

„Taky nemůžeš, ale indikátory hmoty to registrují. Pevná hmota, není to moc velké. Na takovou vzdálenost nemohu říct nic přesnějšího. Tipl bych si objekt o průměru jednoho kilometru."

„Asteroid? Kde by se tam vzal?" „Neřekl jsem asteroid. Co když je to loď?"

„Tady? Zbláznil ses?" Zahn se vrátil na místo. „Chceš to... cizí těleso ignorovat?"

Ehlers zaváhal. Jeho úkolem bylo dosáhnout co nejrychleji stanici Einstein. Nesměl se zdržovat, protože BOX-8323 měl odstartovat za dva dny a do té doby musel být Einstein informován. Měli k němu doletět za dvacet hodin.

Času tedy bylo dost...

„Dej mi souřadnice. Podíváme se na to," řekl Ehlers.

Z. lineárního prostoru vystoupili přesně pět světelných minut před zaměřeným objektem a podle přístrojů zkorigovali let. Na obrazovkách nebylo ještě nic vidět.

„Tady to je!" řekl najednou Zahn. „Loď!"

Velikost objektu se nedala určit, protože chybělo srovnání. Šlo o válec bez jakýchkoliv výstupků nebo otvorů a zdánlivě i bez motorů.

„Meteor to není," zavrčel překvapený Ehlers, „ani planetka. Jde o uměle zhotovený objekt. Přístroje signalizují přítomnost kovu... Dost s dohady! Předložte mi fakta!"

Zahn se sklonil nad zaměřovačem: „Rychlost v relaci k pohybu Mléčné dráhy... Nula celá devět... Kurs..." Najednou se zarazil. „Od BZ-38-13 k OH-98-Ol.To je přece..."

„Co?" Ehlers skočil k mapě, pohlédl na ni a zase ji odložil. „Je nutné připustit, že kurs lodi - nebo co to vlastně je - se nemění. Nebo si někdo myslí, že ta věc je pilotovaná?"

To si nikdo nemyslel.

„Pak nám ovšem kurs může prozradit, odkud ta věc letí a kam míří. Podle mapy to není ani z Andromedy ani z naší Mléčné dráhy, ale z jiné galaxie, vzdálené tři miliony světelných let a letí mezi Andromedou a námi, jako když loď proplouvá mezi skalisky..."

RUHR se přiblížil a držel vedle objektu. Povrch válce vypadal velmi starý a na několika místech byl rozrytý hvězdicovitými vrypy, které připomínaly místa dopadu bomb, jiné, dlouhé a mělké škrábnutí střelou.

Kapitán Ehlers se podíval na hodiny. „Musím se tam podívat a získat nějaké bližší informace. Něco takového nelze nechat být. Esse, doprovodíš mě?"

„Bude mi potěšením. Přesto musím myslet na naše rozkazy."

„K Einsteinu dorazíme včas. Tuto příležitost si nenechám ujít. Ernste, ty převezmeš velení a Rudolf zůstane u tebe. Pokud se za hodinu nevrátíme, pošli někoho za námi. Když se nevrátí ani oni, zničíte tu věc."

„Zbláznil ses nebo..."

„To byl rozkaz!"

Válcový objekt byl nyní asi dvě stě metrů od RUHRU a zdánlivě nehybně visel v prostoru a na jeho pozadí nejasně světélkovala Mléčná dráha a Mlhovina Andromedy. Světla miliard sluncí se neodrážela od matného povrchu válce.

„Vypadá proklatě nevlídně," prohlásil Bredney do mikrofonu. Stáli u východu D a když se příčka rozjela, před nimi zela propast s neznámým nebezpečím. Jen na jediný krok byli vzdáleni od nicoty. Co je nahoře a dole, záleželo jen na jejich úvaze.

„Jdeme," řekl Bredney.

Válec z neznámého kovu jim rostl před očima a až na ony vrypy na něm nenašli jedinou nepravidelnost.

Ehlers se první dotkl nohama povrchu a pocítil slabou přitažlivost. Bredney držel v ruce těžkou zbraň.

„Ta věc má možná zapojená silová pole," řekl Ehlers. „Dá se po ní chodit."

Schiller a Zahn na palubě RUHRU slyšeli každé slovo, ale nic neviděli, protože Ehlers a Bredney zmizeli na druhé straně.

Tam taky našli vstup.

Šlo o čtvercovou bránu o hraně deset nebo dvanáct metrů. V ní byl ještě jeden malý otvor a ten byl otevřený.

Ehlers zapnul reflektor v přilbě. „Na nákladní prostor je to příliš malé, na chodbu příliš široké a krátké. Esse, nafilmuj to!" nařídil. Snažil se působit klidně, ale chvěl se vzrušením. „Atmosféra uvnitř lodi musela uniknout," pokračoval major do mikrofonu v přilbě. „Nyní jsme v dlouhé a úzké chodbě, vedoucí z přídě na záď. Na obou stranách jsou dveře. Jen jedny jsou otevřené."

Velitel a technik se nezdržovali v prázdných prostorách. Jednalo se o holé a nepřívětivé kabiny, které neprozrazovaly nic o svém účelu. Široká hlavní chodba, vedoucí po délce lodi, byla dlouhá asi kilometr.

Rychle pokračovali kupředu a brzy dosáhli předku lodi. Na konci byla masivně vyhlížející kovová stěna. Do ní bylo zapuštěno cosi, co vypadalo jako kruhové víko se třemi pohyblivými koly a tlačítky, na kterých byly vyryté jakési znaky.

„Vypadá to jako starý sejf," prohlásil Ehlers.

„A ty znaky mohou být číslice," doplnil Bredney. „Číselná kombinace s milionem možností."

Ehlers přistoupil ke kolům se znaky. Zpozoroval stopy opotřebení na jednotlivých znacích, ale ty by mu byly dobré jen tehdy, kdyby věděl, kolik měli stavitelé této lodi prstů. Kolem šlo patrně otočit jen tehdy, když se zároveň tisklo tlačítko uprostřed.

Stopy opotřebování nesly jen dva body, takže cizinci měli asi méně prstů než pět. Správným číslem by pak bylo to, které bylo nejvíc ohmatané. Ehlers vysvětlil Bredneyovi svou teorii a technik uznale přikývl.

„Asi se v tom vyznáš, Blacky. Na staré dobré Zemi by před tebou neobstál jediný sejf. Zkusíme to. Za tou příčkou bude patrně můstek, i když nechápu, proč je zavřený, když loď byla opuštěna patrně dobrovolně."

„Já tady nerozumím ničemu," odpověděl kapitán. „Jestliže opustili

loď dobrovolně, proč ji nezavřeli? Když měli čas zavírat tohle... Mně to připadá jako past."

„Na koho? Pravděpodobnost, že někdo potká tuhle loď se blíží k nule. My jsme ji našli jen náhodou. Ale abych se přiznal, mám podobný pocit jako ty."

„Uvnitř možná najdeme odpověď." Ehlers ukázal na stěnu, opatrně se přiblížil k prvnímu kolu a položil prsty na místa, která jevila stopy opotřebení. Kolem se dalo lehce otočit.

„To bychom měli," řekl po chvíli. Esse, dej pryč tu zbraň!"

„Opatrnosti není nikdy dost. Mám tak divný pocit..."

Ten měl Ehlers taky, ale zcela jiného druhu. Byl si jistý, že se nachází v dávno opuštěném vraku, unášeném mezigalaktickým prostorem. Pokud byl zachován původní kurs i rychlost, byla loď na cestě osm milionů let. Jaký by to mělo smysl?

Druhé kolo se otočilo.

Ehlers bez váhání otočil třetím a příčka se nehlučně odsunula.

Před oběma muži ležela místnost o délce asi sto padesáti metrů. Uprostřed byla prázdná, po stranách plná přístrojů, obrazovek, kontrolek a dalších zařízení. Strop byl klenutý, tmavý a nebyl prázdný.

Byl jednou velikou obrazovkou, která ukazovala pozici lodi. Jedna linie zobrazovala původní kurs, který mířil ke galaxii uprostřed mezi Mléčnou dráhou a Mlhovinou Andromedy. Loď byla zobrazena zeleným bodem, vedle kterého se vznášela rudá skvrna, jejich RUHR.

Ehlers přimhouřil oči, jako by chtěl zaostřit. Z tisíců skrytých míst vycházelo jasné světlo a rovnoměrně ozařovalo můstek. Podlaha byla kovová, hladká, chladná a bez krytiny.

Nikde nebyly vidět stopy poškození. Na řídících pultech svítily stále přerušovaně barevné kontrolky a stupnice přístrojů podivného designu byly v provozu. Na několika menších obrazovkách bylo vidět další prostory lodi.

„Ta loď není vrak," prohlásil se vší rozhodností Ehlers.

„A co teda je? Kde je posádka? Proč byl vstup otevřený?" ptal se Bredney, ale kapitán neodpověděl. Pomalu přistoupil ke stěně s

obrazovkami. „Pokud se chceme něco dovědět, tak se to dozvíme jedině tady. Inteligence, která používá princip dálkového přenosu obrazu, musí být podobná naší. S těmito přístroji možná budeme umět zacházet. Loď je velmi dlouhá, co kdybychom šiji prohlédli odtud? Stačí najít odpovídající tlačítka."

Ehlers otočil prvním a okamžitě naskočila největší obrazovka. Na ní se objevily obrysy neznámé místnosti. Kamera byla nejspíš pod stropem.

Obraz se pomalu zaostřil a teprve nyní se ukázalo, proč je obrazovka vyklenutá. Sestávala z tisíce drobných plošek a každá ploška přenášela obraz z jiné kamery. Výsledkem byl dokonale plastický pohled.

Neznámá místnost se podobala obrovskému nákladnímu prostoru a byla složena z kvadratických ploch, oddělených stěnami. Prostředkem vedla chodba.

Na ložných plochách byla navršena hmota, která na první pohled vypadala jako půda. Nebyla jen hnědá, místy byla barva nažloutlá nebo nazelenalá, přesto bylo jisté, že jde stále o týž materiál.

„Co to je?" zeptal se překvapeně Bredney.

Ehlers poodstoupil a opět se zadíval na obrazovku. „Nevím, ale začínám leccos chápat. Budeme muset najít tuto místnost. Pokud se nemýlím, dojde v jistých kruzích k revoluční změně názorů. Je to nesmysl. Ale je to i pravděpodobné." Pak se podíval na hodinky. „Máme hodinu času."

Kapitán ještě jednou přelétl očima přístroje, ale nejvíce jej zajímala obrazovka nad řadou stupnic.

Bredney se k ní naklonil. „To je patrně vnitřní navigační zařízení, něco jako ta obrazovka ve stropě. I na ní je místo startu a cíle propojené a loď je zelený bod. Nemá za sebou ani polovinu cesty. Zajímavé je, že obrazovka je rozdělena tenkými linkami. Jistě šlo o nějaké poslání, protože odstartovala již s pevně určeným cílem."

„A není to vrak," dodal Ehlers, „ale automat. Až ta loď doletí k neznámé galaxii, něco se stane. My nevíme co, ale třeba se to můžeme dovědět. Mám jisté podezření. Musíme se dostat do místnosti s boxy,"

Vyšli z můstku a zavřeli jej za sebou číselným kódem.

„Není to vrak, ale proč byl vstup otevřený?"

„Myslím, že před námi už loď prohledávali jiní a prostě nezavřeli, víc nic," prohlásil Ehlers.

Prošli centrální chodbou, objevili strojovny, a na konci jedné chodby našli pod schody kruhový otvor opět s koly a kódem, který nebylo nesnadné rozluštit. Když prošli kulovým vchodem, byli hned v místnosti s boxy.

Chodba uprostřed byla mnohem širší, než se jevila na obrazovce a ještě něco vypadalo jinak.

Boxy nebyly otevřenými prostorami s volně složeným materiálem, ale hermeticky uzavřené kontejnery, jejichž stěny byly z průhledného materiálu. Kontejnery byly zapuštěny do hloubky nejméně třiceti až čtyřiceti metrů a lom světla ve stěnách prokazoval, že jsou silné a pevné.

A za nimi byla tajemná látka.

Oba muži kráčeli podél kontejnerů. Ona látka, ať už to bylo cokoliv, byla uložena ve výši asi půldruhého metru nad úrovní chodby. Nad ní byl průsvitný ochranný obal a nahoře pod stropem oči tisíce kamer. Vypadaly jako mnohokrát zvětšené oko obřího hmyzu.

Hmota byla většinou suchá, někde ale i vlhká a dokonce od pohledu mazlavá. Skutečně vypadala jako obyčejná hlína.

Ehlers se zastavil. „A je to hlína!" řekl a tím potvrdil i Bredneyovy myšlenky. „Ta loď dopravuje mezigalaktickým prostorem hlínu! Myslíš, že jsme se zbláznili?"

Technik zavrtěl hlavou. „Ne, protože my jsme to nenakládali. My jen konstatujeme skutečnost. Blázen je stavitel téhle lodi, i když já tomu nevěřím. Ostatně to možná hlína není."

„Odhaduju, že tu je pět set kontejnerů, takže se zas tolik nestane, když jeden porušíme. Co ty na to?"

„Jestliže na palubě nikdo není, bude tu určitě nějaké jištění. A jak chceš to sklo rozbít? Jestli to vůbec je sklo..."

„Myslím, že není. Máš přece laserovou zbraň. Musím vědět, co to je a taky se potřebuju dovědět, co je za touhle místností. Jdu se tam

podívat."

„Nechceš si počkat, až rozbiju stěnu?"

„Nesmíme ztrácet čas," řekl kapitán. Vykročil a nechal Bredneye za sebou. Technik svíral zbraň a přemáhal strach. Nevěděl, jaký účinek bude mít střela na neznámý materiál a musel se chránit proti odraženým paprskům. Protože tu nebylo místo, kde by se mohl krýt, musel vystřelit v úhlu asi pětačtyřiceti stupňů, aby paprsek nepoškodil ostatní kontejnery nebo nezranil jeho.

Bredney odjistil zbraň a stiskl červenou spoušť. Svazek paprsků narazil do stěny, ve stejném úhlu se odrazil a s menší energií dopadl na kontejner na protější straně chodby, opět se odrazil a rozplynul.

Bredney se soustředil, aby udržel svazek paprsků v jednom bodě a teprve po dvou minutách se začal materiál stěny kontejneru uvolňovat v těžkých kapkách. Bredney stáhl prst ze spouště, aby se místo poškození trochu ochladilo a prohlédl si je. Po dvou minutách by se rozpustila normální ocel o síle dva až tři centimetry nebo pětimilimetrový arkonit.

Údajné sklo bylo stejně odolné jako nejdokonalejší materiál, jaký Pozemšťané znali.

„Blacky, slyšíš? Jak jsi daleko?" ozval se Ehlers.

„Pokud je ta stěna silná deset centimetrů, budu potřebovat půl hodiny."

„Tak pokračuj. Našel jsem další místnost, přímo pod nákladním prostorem. Myslím, že už jsem pochopil poslání této lodi."

Bredney bezděčně přikývl, protože i on už něco tušil.

Ehlers stál v prostoru pod kontejnery. Prostor byl menší a užší a byly v něm jakési přístroje s monitory.

Ehlers před nimi stál a najednou si vzpomněl na dlouhou úzkou obrazovku nahoře v centrále. I tam byla červenou linkou vyznačena dráha letu a na konci, na okraji galaxie, byl červený bod. Až loď, kterou představoval zelený bod, dojde po červené linii k červenému bodu, něco se stane.

Ehlers se snažil vydedukovat, k čemu dojde. Sledoval kabely a dostal se až k automatickému řídícímu pultu. Tady se vodiče

rozvětvovaly kolem kulovitého předmětu, na kterém byly v pravidelných odstupech upevněny konce vodičů. Jejich uspořádání vzbudilo v Ehlersovi podezření, ale musel mít jistotu.

V každém skafandru je speciální kapsa na nástroje a mezi nimi je i elektronický šroubovák. V kulovitém objektu byly šrouby se třemi zářezy. Celkem snadno se daly odstranit a Ehlers mohl zvednout víko.

Pod ním, hned pod obalem, byla rozbuška.

To Ehlers jen, hádal, ale pokud opravdu byla, zapadala přesně do teorie, kterou major vytvořil, a do jejíž úplnosti chyběla právě jen ona.

„Jak jsi daleko?" zeptal se prostřednictvím komunikátoru Bredneye a šel ke dveřím. Najednou jej něco napadlo.

Strop místnosti byl podlahou prostoru s kontejnery. Pět set kontejnerů, jejichž dna dosahují do místnosti s výbušninou.

Ehlers se vrátil k Bredneyovi v okamžiku, kdy mu zbývalo jen několik centimetrů. Se dvěma zbraněmi to šlo rychleji. Kapky rozpuštěného materiálu tuhly ve vakuu ještě dřív, než dopadly na podlahu a vzniklá pára se ihned rozplývala.

Konečně byl ve stěně otvor.

Co se stalo, bylo ohromující.

Látka, která dříve jen tak ležela, ožila. Částečky na povrchu se zvedaly jako unášené vzdušným vírem a proudily otvorem ven. Tam ale žádný vítr nebyl a nepatrná přitažlivá síla způsobila, že se drobty zeminy jako vločky snášely k zemi.

„V kontejnerech je vzduch," řekl Ehlers a v jeho hlase nebyla ani stopa údivu. „Uniká ven a bere sebou půdu."

„Takže je to přece jen hlína!"

„Ovšem. Nejlepší úrodná půda pro bakterie a všechny možné myslitelné zárodky života. Teplota v kontejnerech je hluboko pod bodem mrazu, takže se jednobuněční nerozmnožují, ale taky nehynou. Jsou ve stavu podchlazení již tři miliony let. Probudí se teplem nějakého slunce, a pak ožijí."

„A ty jsi to věděl od začátku?" zeptal se Bredney.

„Jen jsem si to myslel. Ale už nesmíme ztrácet čas. Vezmeme sebou vzorek půdy a vrátíme se na RUHR. Tam ti všechno řeknu."

Na své lodi poslali vzorek do laboratoře, ale ještě než měli k dispozici výsledky, RUHR se pustila svou cestou. Zahn ještě vypočítal kurs automatického plavidla a jeho pozici pro následující týdny a měsíce, aby je našli, kdyby o to měli později zájem.

„A teď konečně pověz, o co jde!" řekl Schiller kapitánovi.

Ehlers si sedl do svého křesla a hleděl na panoramatickou obrazovku. Nalevo byl nejasný obláček - galaxie, ze které přilétla neznámá loď. Uprostřed obrazovky visela Andromeda a napravo se vznášela svítící mlhovina mnoha miliard sluncí, cíl válcové lodi.

„Automatika zcela jednoznačně dokazuje, že nejde o vrak. Cíl byl vložen do paměti navigačních přístrojů před třemi miliony lety. Loď, vlastně jen obal, chránící pohon, automatiku, náklad a speciální zařízení, dorazí do místa určení, a tam dojde k výbuchu."

„K čemu?" zeptal se Bredney. „Neříkej mi, že někdo posílá loď do vzdálenosti sedmi milionů světelných let, aby ji zničil."

„Nalezl jsem rozbušku. Rozpadne se pouze obal, to znamená, že se uvolní ty kontejnery. Jsou čtyřicet metrů dlouhé, ale půdou je naplněno jen dvacet metrů. Zbytek je pohon."

„Cože?"

„Ano. Každý kontejner je miniaturním vesmírným plavidlem, které se osamostatní, až exploduje obal válce. Rozlétnou se na všechny strany, najdou si předem naprogramované cíle - slunce a planety a přistanou. V okamžiku přistání se uvede do činnosti výbušnina a zničí obal. Půda bude volná. Slunce ji zahřeje, bakterie se probudí a stanou se základem života. Teprve po jedné nebo dvou miliardách let evoluce se inteligentní bytosti toho světa dovědí, že pocházejí z prachu a hlíny."

Když Ehlers domluvil, rozhostilo se ticho. A do toho ticha přišlo hlášení z laboratoře.

Vzorek představoval půdu minerálního původu, která obsahovala tisíce druhů jednobuněčných živočichů. Jednalo se o zcela neznámé druhy, které byly pro jistotu opět podchlazeny a uschovány k pozdějšímu podrobnému prozkoumání na Zemi.

„Takže něco jako nositelka šéme života," vrtěl hlavou Bredney.

„Ale kdo ji poslal?"

„To," odpověděl Ehlers vážně, „se asi nikdy nedozvíme."

Do nastalého ticha promluvil poručík Zahn: „Vstup do lineárního prostoru za třicet vteřin."

Bredney se na něj obořil: „Lepší starosti nemáš?"

Navigátor zavrtěl hlavou.

3.

Melbar Kasom se probudil. Okolí bylo cizí a podivné a teprve po chvíli si uvědomil, zeje na palubě fragmentální lodi.

Bzučák se odmlčel až když Kasom zapnul interkom. Na obrazovce se objevil Posbi.

„Pane, za pět hodin budeme u transmiteru. Vzdálenost padesát světelných minut. Kapitán vás očekává na můstku."

„Už jdu," odpověděl Kasom a vypnul obrazovku.

Pak se svlékl, v provizorně zařízené koupelně se osprchoval a vzbudil Dr. Anfichta a Wuria Senga.

„Nemůžu si nechat ujít pohled na sluneční šestiúhelník a kromě toho posbiovští lékaři budou muset začít s přípravami na podchlazení. Ale abych se vám přiznal, moc dobře mi zrovna není."

„Nám taky ne," zavrčel Dr. Anficht.

O chvíli později se materializoval Gecko, který se docela jednoduše teleportoval ze své kabiny.

„Vy jste mě nechtěli vzít sebou?"

„Byli bychom se pro tebe zastavili," ujistil jej Kasom, sehnul se a pohladil jej po hlavě. „Co bychom byli bez tebe?"

„Právě," přikývl Gecko.

Na můstku je už očekával P-1.

„Blíží se rozhodující okamžik," pronesl svým kovově znějícím hlasem. „Pohleďte na tuto obrazovku: Sluneční transmiter!"

Na první pohled nebylo vidět nic zvláštního. V blízkosti středu Mléčné dráhy byla hustota hvězd větší než na kterémkoli jiném místě.

Přesto Melbar po chvíli dokázal rozeznat šest naprosto stejných sluncí. Jednalo se o modré obry a jejich symetrické seskupení ještě

nebylo patrné, protože mezi nimi svítila další slunce, ovšem v úplně jiných vzdálenostech.

Fragmentální loď mířila do geometrického středu šestiúhelníku.

Vzdálenost od planety Země byla v tomto místě přesně padesát tisíc osm set šestnáct světelných let.

Na dalších obrazovkách byly doprovodné lodi. Jako by se domluvily, začínaly se shlukovat a zůstávaly pozadu. Měly za úkol pozorovat zmizení fragmentální lodi a pořídit obrazové záznamy ze všech možných úhlů. Dorozumívání bylo kvůli vyzařování šesti sluncí a jejich silné gravitaci přerušené. Vysadily i hyperenergetické zaměřovače.

„V galaxii je to řídký jev," konstatoval P-1.

„Uměle vytvořený," dodal Melbar. „Obávám se, že nás čekají ještě další překvapení."

„S tím musíme počítat. Za čtyři hodiny převezmou velení plazmatické mozky."

Následující tři hodiny se mučivě vlekly. Šest sluncí se dalo sledovat už jen na panoramatické obrazovce. Vzhledem k tomu, že byla v pravidelném odstupu pěti světelných let, nemohlo jít o přirozenou konstelaci.

Melbara a jeho přátele požádali, aby se odebrali do svých kajut.

BOX-8323 se nezadržitelně a stále stoupající rychlostí blížil ke středu šestiúhelníku.

Přišli Posbiové, vykonávající lékařskou službu a učinili veškerá opatření, aby své svěřence ochránili před tranzičním šokem.

Fragmentální loď s posádkou dvou tisíc Posbiů a se čtyřmi bytostmi ve stavu klinické smrti vletěla do transmiteru.

Doprovodné lodě zaregistrovaly jasný záblesk a silné strukturální otřesy. A to bylo všechno. BOX-8323 zmizel beze stopy.

4.

Sledována pouhýma očima, byla domovská Mléčná dráha velká asi jako pohlednice. Jádro bylo jasně patrné.

Mlhovina Andromedy byla o poznání větší, musela tedy být blíž.

Tvarem se podobala Mléčné dráze, jen byla protáhlejší. Těsně vedle ní svítily dvě skvrny, dvě satelitní galaxie.

K Mléčné dráze to bylo devět set tisíc světelných let.

Vzdálenost Andromedy činila šest set tisíc světelných let.

V děsivé pustině mezigalaktického prostoru visela dvě žlutá slunce, vzdálená od sebe jen pět milionů kilometrů a obklopená sedmi planetami. Bylo zvláštní, že všechny tyto planety obíhaly své mateřské hvězdy ve vzdálenosti osmdesát milionů kilometrů. Osy planety byly kolmo k oběžné dráze, takže tu neexistovala roční období.

Na první pohled bylo vidět, že jde o uměle vytvořený systém.

Byl pokřtěn Dvojčata. Místo zničené osmé planety dostal náhradu. Ve vzdálenosti sto milionů kilometrů obíhalo obě slunce těleso, v poměru k ostatním planetám malé. Šlo o kouli o průměru patnáct set metrů.

Byla to vlajková loď CREST II.

Pohybovala se bez motorů, pomaleji než ostatních sedm planet a patrně nebyla řízená.

Téměř mrtvá loď. Rakev pro více než dva tisíce lidí.

Na CRESTU II už pět dní nebyla jediná kapka vody. Když byla zničena planeta Power, vzala sebou všechnu vodu, uloženou na CRESTU. Ať byla v nádržích, konzervách, nebo obsažena v jiných potravinách, neznámé síly ji našly a chemicky rozložily. Klimatizace fungovala jako obvykle a sliznice i kůže posádky byly vysušené a tělům chyběla vlhkost.

Muži upadali do bezvědomí a CREST II nebyla pilotována. Ostatně to nebylo nutné, protože měla navěky kroužit kolem obou sluncí. Jen jediná bytost byla při vědomí. Haluťan Icho Tolot. Celé hodiny neúnavně procházel lodí a pečoval o vyčerpané spáče. Pokládal své chladné ruce na rozpálená čela a snažil se přinést jim aspoň trochu úlevy.

Icho Tolot měl opravdu chladné ruce.

Byl vysoký tři a půl metru a v ramenou široký dva a půl metru. Byl to humanoidní obr. Měl čtyři paže a ruce se šesti prsty. I na

sloupovitých nohách měl šest prstů. Povrch těla byl černý a podobný kůži.

Uvnitř by se daly zjistit další odchylky od lidské stavby těla. Každý Haluťan má dvě srdce. Jedno slouží jako záložní při neobyčejně velkých výkonech. Látková přeměna je řízena mozkem. Pro Haluťana není problém měnit strukturu buněk. Podobné je to s přijímáním potravy. Haluťané jsou schopni vstřebat jakýkoliv prvek.

Transformací hmoty v žaludku podobném konvertoru je obrovské mase těla dodávána potřebná energie.

Haluťan je tudíž schopen obstarat si i vodu, bohužel pouze pro vlastní potřebu. Je schopen udržovat své tělo v takovém stavu, že jeho ruce chladí. Haluťané jsou prakticky nezranitelní. Buněčná struktura jejich těla se může změnit tak, že je pevnější než ocel. Stejně tak jsou schopni absorbovat i reflektovat 5D silová pole mutantů.

Haluťan se navzdory své hmotnosti dokáže při normální gravitaci pohybovat neuvěřitelně rychle. Za hodinu uběhne sto dvacet kilometrů. Na své domovské planetě musel Icho Tolot snášet gravitaci 3,6 g.

Tolotova hlava ve formě polokoule sedí na mohutných ramenou bez krku a otáčí se na všechny strany. Haluťan má rovněž dva mozky.

Běžný mozek slouží ke koordinaci pohybů a pro běžné smyslové vjemy. Takzvaný plánovací mozek má jiný úkol. Jde o organický počítač, kterým Haluťané plánují a myslí. Kapacitou daleko přesahují nejnovější pozemskou pozitroniku a pracují mnohem rychleji. V paměťovém sektoru jsou uložena všechna data, důležitá pro Haluťany, a jsou stále k dispozici.

Icho Tolot má tři oči. Dvě jsou po stranách hlavy, třetí uprostřed nad nimi. Všechna dohromady zabírají veliký zorný úhel a umožňují pohled do téměř všech stran. Skoro neznatelné uši jsou hned za postranníma očima. Nos je plochý a může být uzavřen. Ústa široká a mají tenké rty. Zuby mají Haluťané tak tvrdé, že jimi mohou rozmělnit kámen nebo i kov, který je dále veden do konvertorového žaludku.

Icho Tolot se přiblížil k další kabině a než vstoupil, zaváhal. Pak rychle otevřel. Na širokém lůžku spočíval Perry Rhodan a jeho žena

Mory. Oba byli v bezvědomí.

Haluťan poklekl vedle postele a začal jim jemně masírovat rozpálená čela. Podchladil své ruce tak, že působily jako led.

Rhodan otevřel oči a po chvíli poznal Icho Tolota. Na jeho rtech zahrál náznak úsměvu, pak otočil hlavu a pohlédl na Mory.

Byla bledší než obvykle a její rudé vlasy byly v působivém kontrastu s pletí. Dýchala slabě a jen povrchně.

„Žije," řekl Tolot. „Ležte klidně, každý pohyb vás stojí příliš mnoho energie. Vím, že pomoc je už na cestě. Znám přece Pozemšťany. Znám je už tisíc let."

„Co je s ostatními?"

„Všichni spí. Mutantům se daří o něco hůř, protože jejich metabolismus je zranitelnější. Gucky je již druhý den v bezvědomí."

Rhodan zavřel oči. „Je skutečně nějaká naděje na záchranu?"

„Pravděpodobnost říká, že ano. Zmizení CRESTU II bylo pozorováno a Pozemšťané vlastní nejvýkonnější syntronický mozek v galaxii. Až mu zadají známé údaje, odpoví jim, že jsme zmizeli v obřím transmiteru a opustili Mléčnou dráhu ve směru jiné galaxie. Tohle Nathan ví a poradí poslat další loď stejnou cestou."

„Možná máte pravdu, Tolote. Ale pokud nám někdo má pomoci, musí to být brzy."

„Musíme čekat. Naše motory by nás dokázaly dopravit k Mlhovině Andromedy, ale tam bychom dorazili bezmocní vůči nebezpečí. Do Mléčné dráhy se bez pomoci vrátit nedokážeme, Je příliš daleko."

„Čekat... Tolote, postarejte se o Mory, dokud... Dokud to bude třeba."

„Dělám to stále. Spěte, Rhodane, pomoc se blíží."

Počkal, až se Rhodanův dech zklidnil a pokračoval v deprimující obchůzce.

Myšob se nehýbal. Tolot se k němu naklonil a zachytil slabý tlukot srdce. Gucky ještě žil, ale už měl namále.

Tolot postupoval dál a po hodině se zastavil na můstku CRESTU II.

Obrovská místnost byla opuštěná. Obrazovky svítily a přístroje bzučely navzdory tomu, že v křeslech nikdo neseděl. Loď chránilo

silné energetické pole, zaměřovače byly v provozu.

Tolot usedl do velitelského křesla, kde jindy sedával obrovský Epsalan, kapitán Cart Rudo. Pro Haluťana bylo jeho křeslo stejně příliš úzké.

Na obrazovce svítila obě žlutá slunce, Dvojčata. Vidět bylo i několik planet, všechny pod bledězelenou ochrannou vrstvou, pod kterou byly k rozeznání jen malé úseky povrchu.

Prostor kolem byl docela prázdný.

Nikde nesvítila jediná hvězda, jen na okraji obrazovky slabě blikaly vybledlé skvrnky vzdálených galaxií. CREST II uvízla uprostřed nicoty, v obávané Propasti, která dělila galaxie.

Tolotův plánovací mozek pracoval.

Rhodanovi nelhal. Po logické úvaze dospěl k tomu, že pomoc je na cestě. Pokud tu ještě není, je to proto, že Pozemšťané nechtějí nic uspěchat.

Do jeho myšlenek zaznělo zabzučení. Tolot měl v posledních dnech dostatek příležitostí prostudovat si přístroje, takže se dokázal orientovat.

Signál vycházel ze zaměřovače strukturálních otřesů. To znamenalo, že něco přechází z 5D prostoru do einsteinovského vesmíru. Prostě tranzice nebo rematerializace.

Tolot nespustil oči z obrazovek. Na jedné z nich se začaly objevovat obrysy nepravidelně tvarovaného předmětu, který rychlostí světla přilétal od obou sluncí a zpomaloval.

Objekt byl hranatý a nevypadal jako vesmírné plavidlo.

Tolot se znovu vydal na svou obchůzku.

BOX-8323 se rematerializoval jako zářící fantom mezi dvěma žlutými slunci.

Posbiové nepociťovali tranziční šok a sledovali na obrazovkách, jak zmizel šestiúhelník, tvořený šesti slunci a místo něj se vynořil nový svět. Fragmentální loď mířila k jednomu z Dvojčat.

Kurs byl okamžitě korigován, rychlost snížena a stanovena pozice.

Melbar Kasom se probudil, a cítil se jako by spal jen pár minut.

O pět minut později se probudil i Gecko a všichni čtyři dobrovolníci

se sešli na můstku.

P-l nespouštěl zrak z ohromné čelní obrazovky.

„Dvě slunce se sedmi oběžnicemi, uměle vytvořený planetární systém. Toto je přijímací stanice slunečního transmiteru. CREST II musí být nablízku. Zaměřovače pracují a pohřešovanou loď musí najít každou chvíli."

„Jenom jestli je tady," prohlásil pochybovačně Kasom.

„V tom případě najdeme stopu a budeme ji sledovat."

Kasom už neodpověděl a zahleděl se na obrazovku, i když CREST II musela být vzdálena ještě nejméně dvacet milionů kilometrů.

Gecko se najednou dotkl ruky, kterou měl Ertrusan spuštěnou podél opěradla.

„Impulsy! Myšlenkové impulsy! Musím do své kabiny, přijď za mnou!"

A okamžitě se dematerializoval.

Dr. Anficht zíral na místo, kde dřív stál Gecko. „Co je s ním?"

„Gecko záchytů myšlenkové impulsy a přenesl se do své kabiny, aby se mohl soustředit. Myslím, že našel CREST II."

Ještě než mohl kdokoliv něco říci, zavál vzdušný vír, typický pro rematerializaci. Gecko tu zase stál a mával rukama.

„Byl jsem ve spojení s Guckym! Neodpověděl mi, ale cítil jsem podvědomé volání o pomoc. Je nemocný, skoro mrtvý. Musíme okamžitě něco podniknout! Už je zaměřili? Melbare, srovnej moje zaměření s údaji přístrojů..."

P-l pozorně poslouchal. Přešel ke kontrolním přístrojům a změnil zorný úhel obrazu.

Konečně přišla první informace. Zaměřovač objevil kulový objekt o průměru jeden a půl kilometru.

BOX-8323 našel CREST II.

Okamžitě se rozběhl předem stanovený program.

Nejprve byl vypuštěn speciální křižník SIGNÁL. Široká brána hangáru se otevřela, okamžitě naskočil pohon lodi, která se zvedla a pomalu klouzala ven. V prostoru se automaticky zorientovala a nabrala správný kurs.

Poletí k Mléčné dráze a až její motory vysadí, exploduje a jako gigantická supernova oznámí nalezení CRESTU II.

BOX-8323 letěl podle údajů zaměřovače ke CRESTU II.

Gecko se ještě jednou dostal do kontaktu s Guckym.

„Jsme na cestě! Co se stalo?" sděloval mu.

Guckyho odpověď byla slabá a sotva slyšitelná: „Vodu! Přineste vodu!"

Gecko to oznámil Kasomovi. Specialista USO zavrtěl hlavou.

„Tomu nerozumím. Co tím Gucky myslel? Na CRESTU musí být tolik vody, že by se v ní mohli koupat!"

CREST II se objevila na obrazovkách.

Na první pohled vypadala v naprostém pořádku. Speciální přístroj dokonce ověřil, že má zapojené i ochranné silové pole. P-l přibrzdil fragmentální loď tak, že ji dostal na úroveň rychlosti CRESTU II. Obě plavidla dělila vzdálenost jen několika kilometrů.

„Dříve než cokoliv podnikneme, musí být zrušeno ochranné pole," řekl P-l a pokynul Kasomovi. „Pokusil byste se navázat spojení s kapitánem CREST II?"

Kasom přikývl, i když nevěděl, jestli to uvnitř oběžných drah planet půjde. Ohlásil se a přepnul na příjem. Bylo slyšet jen slabé šumy.

Pak se ozval hlas. Byl tak silný, že Kasom musel rychle snížit hlasitost, aby bylo rozumět.

„...CREST II. Pozemský křižník CREST II. Slyším vás."

„Je to kapitán Rudo?"

„Ne. Hovoří s vámi Haluťan Icho Tolot. Došlo ke katastrofě, ale až doposud nebyl usmrcen žádný důstojník."

„Co je se Rhodanem? Náš myšob navázal spojení s Guckym. Prý nemáte vodu?"

„Rhodan je velice vyčerpaný. Už pět dní nemáme ani kapku vody. Pošlete nám vodu a lékaře. Jak jste nás našli?"

„Vysvětlím vám to později. Musíte vypnout ochranný štít, abychom mohli poslat pomocné lodě. Přijdu osobně."

„Pospěšte si!"

Kasom vypnul mikrofon. Vedle něj stál Gecko.

„Mrknu se tam a vezmu sebou vodu," řekl rozhodným hlasem.

„Výborně. Aspoň pro Guckyho a Mory." Mory byla první Kasomovou starostí, protože se cítil odpovědný za její život.

„Ochranný štít byl vypnut," zaznělo hlášení.

Gecko zmizel. Teleportoval nejprve do nákladního prostoru fragmentální lodi, oběma rukama popadl kanystr s pitnou vodou a vrátil se na můstek, aby měl CREST II na dohled.

Materializoval se uprostřed můstku vlajkové lodi, kde jej očekával obrovitý Haluťan. Vzal mu kanystr, ale nepočítal s Geckovou rozhodností. Myšob nádobu opět popadl a vypískl:

„Kde je Gucky?"

„Ale... Rhodan..."

„Mutanti jsou slabší. Já sám vím nejlíp, jak dlouho vydrží myšob bez vody. Už byl téměř překročen mezní bod."

Tolot mu několika slovy vysvětlil rozmístění kabin.

„Dobrá. Postarám se Guckyho, Mory, Rhodana a Allana. Vy zařiďte vpuštění pomocných lodí."

Než stačil Tolot odpovědět, Gecko zmizel. Haluťan zavrtěl hlavou a otevíral brány hangárů. „Myšobové jsou všichni stejní," říkal si pro sebe. „Je to podivná rasa. Kdyby jejich domovský svět nebyl zničen, mohli se stát největším konkurentem Pozemšťanů v boji o nadvládu v galaxii."

Gecko už byl u svého velikého vzoru a podával mu sklenku. „Pij opatrně. Vody mám dost, ale dehydrované tělo musí tekutinu přijímat pomalu. Za chvíli tu budou Posbiové s léky."

„Postarej se nejdřív o Rhodana," šeptal Gucky.

Myšob teleporloval k Rhodanovi a jeho ženě, a pak skákal od jedné kabiny ke druhé," dokud jej nevystřídali Posbiové.

O pět hodin později byla posádka CRESTU II na nohou.

Když Rhodan s Allanem vešli na můstek, Icho Tolol a kapilán Caři Rudo stáli nad přístroji. U stěny dřepěl Gucky a vedle něj jesle jeden, úplně stejný myšob.

Rhodan přišel blíž. „Děkuji, Gecko. Prokázal jsi nám velikou službu."

„To byla samozřejmost. Každý by udělal totéž."

„Jinou odpověď jsem nečekal. Přesto děkuji." Rhodan se sklonil, pohladil jej a vrálil se k oslalním.

CREST II se pomalu vzdalovala od nebezpečného planelárního syslému Dvojčal a Icho Tolol právě říkal:

„Konzultoval jsem svůj názor s vědci a došel jsem k přesvědčení, že Dvojčata představují jistý druh zkoušky. Tento planetární systém je pástí pro toho, kdo se nedokáže vypořádat s těžkostmi, které jej tady čekají. Je to jistý způsob výběru. Do Andromedy se dostane jen ten, kdo projde."

„Jde o domněnky, nebo mále nějaké důkazy?" zeplal se Rhodan.

„Z větší části jde o domněnky, ale potvrzují je naši vědci i Posbiové,.

Dvojčata jsou zkouška. Nikdo nepřipravený se do Mlhoviny Andromedy nedostane. Jak prozrazuje ten transmiter, je tam, nebo aspoň bývala, mocná civilizace.

Měli bychom se pokusit vrátit domů."

„To se lehce řekne, Tolote," řekl Rhodan a zadíval se na obrazovku. Obě slunce byla tak blízko u sebe, že splývala v jedno. „Hodláte navrhnout, abychom jednoduše zmizeli z tohoto planetárního systému?"

„To budeme muset, ale nepůjde to jednoduše. K tomu budou nezbytné jisté přípravy, například přepólování transmiteru. Polarizační stanice je na jedné ze sedmi planet. Nevíme na které a budeme se muset pokusit překonat silové pole planet."

„Máte pravdu, Tolote. Kterou planetu navrhujete?"

„Musíme se pokusit vyhnout cizí inteligenci. Nejspíš tu budou alespoň strážci. Podle mého názoru bude stanice na druhé největší planetě, na Sextě."

Rhodan pohlédl z jednoho muže na druhého. „Sexta je vzdálena od těžiště sluncí osmdesát milionů kilometrů a otočí se kolem své osy jednou za třicet hodin... Ano, možná právě tam najdeme, co hledáme."

„Ochranné pole má průhledné," řekl Cart Rudo. „Patrně se jedná o starou planetu, na které je voda. Gravitace se blíží dvěma g. Víc zatím

nevíme."

„Bylo zjištěno vyzařování energie?"

„Ve značné míře, ale není jisté, jestli souvisí s ochranným polem nebo plní jiné funkce."

„Takže tam stanice klidně může být," řekl Rhodan. „Máme se pokusit o přistání ne Sextě?"

„Nemáme jinou možnost. Návrat do Mléčné dráhy je možný jedině prostřednictvím přepólovaného transmiteru. Musíme najít stanici a pokusit se transmiter přepólovat."

Na palubu CRESTU II se dostavil Melbar Kasom, Dr. Anficht a Wuriu Sengu. Kapitán Rudo se spojil s P-l a informoval jej o plánu Perryho Rhodana. Posbi odpověděl:

„Splnili jsme daný úkol, ale sami se nepokusíme o návrat. Zůstaneme ve vaší blízkosti a budeme vám krýt záda. Zůstaneme v prostoru, i když se vám podaří přistání na Sextě."

Přesně tak si to Rhodan představoval.

„Tak se do toho můžeme dát," poznamenal Tolot.

„Nejdříve za deset hodin," řekl Rhodan. „Mužstvo je příliš vyčerpané a pokud máme čelit neznámému nebezpečí, musíme disponovat plnými silami. Zbylou dobu využijeme k prozkoumání ochranného pole. Musíme přijít na to, jak jím proniknout. Toto je průsvitné. Oranžový obal vypadal jako zrcadlo a choval se tak. Od okamžiku, kdy jsme zničili hlavní stanici, jsou všechny ochranné obaly zelené. Jejich vlastnosti neznáme."

„Potřebujete deset hodin na zotavení," řekl Melbar Kasom. „My jsme odpočinutí. Dovolte, abychom provedli průzkum."

Rhodan si jej pozorně změřil. „Jak si to představujete?"

„Energetické ochranné pole je patrně 5D povahy. Musíme k němu přistupovat ve stejném smyslu, ,tedy s Gazelou."

Rhodan se tázavě zadíval na Tolota. Obr pokrčil rameny.

„Souhlasím. Alespoň uvidíme, na čem jsme."

„Já poletím taky!" Gecko sklouzl z pohovky. „Poletím s Kasomem!"

„Zůstaneš tady," řekl s veškerou rozhodností Rhodan. „Může se

stát, že Kasom bude mít problém, se kterým mu pomůže jen teleportér. To snad uznáš."

Gecko se vrátil ke Guckymu.

CRESTII zatím opsala oblouk a desetinou rychlosti světla se vracela k planetárnímu systému Dvojčat. Fragmentální loď se držela v konstantní vzdálenosti. Obě slunce se stále zvětšovala a brzy bylo možné rozeznat i planety.

Na obrazovkách se objevily záběry povrchu Sexty.

Sexta byla planeta bez moří. Povrch měla pokrytý holými kopci a rovinami s řídkým porostem. Jednotvárnost krajiny tu a tam porušovala nějaká řeka nebo jezero. Po zvířatech nebo inteligentních bytostech nebyly žádné stopy. CREST II se blížila z intergalaktického prostoru a vzhledem k souhlasné rotaci viděla stále stejnou stranu planety, nebyl tu však důvod domnívat se, že na odvrácené straně je situace jiná.

CREST II stále snižovala rychlost

a konečně zůstala zdánlivě nehybná, přitom však obíhala těžiště tajemné dvojhvězdy. Radiové spojení s fragmentální lodí bylo ještě možné, ale bylo silně rušené.

Kasom chtěl letět sám. Byl si vědom nebezpečí a nechtěl riskovat další životy.

Přestože byl v Gazele vzduch, uzavřel si přilbu. Nechal zapojený vnější mikrofon, aby mohl sledovat hovor na CRESTU II. On sám hovořil prostřednictvím vnitřního mikrofonu.

„Hotovo?" zeptal se Cart Rudo.

„Všechno v pořádku, kapitáne."

„Start povolen. Hodně štěstí!"

Budu ho potřebovat, pomyslel si Kasom. Gazela vyklouzla z hangáru a pustila se k zeleně světélkující Sextě. Ochranný obal ji obepínal jako obří zvon. Kasom se navzdory původním předpokladům chtěl pokusit překonat jej normálním letem.

Posléze snížil rychlost a zkontroloval, jestli má zapnutý svůj ochranný štít, který by zmírnil náraz.

Náraz přišel.

Gazela se rázem zastavila, aniž by pronikla i jediný centimetr do štítu.

„Nejde to," řekl Kasom nahlas, aby to slyšeli na CRESTU II. „Musím jinak."

„Opatrně!" nabádal jej Rhodanův hlas. „Náraz v lineárním letu by mohl Gazelu zničit."

„Musím to risknout," odpověděl Kasom a vrátil se do prostoru. Teprve když byl od Sexty několik světelných minut, přešel lineárním letem do 5D prostoru.

Planeta se přiblížila a ochranný štít vyplnil celé zorné pole.

Tentokrát nedošlo k žádnému přímému nárazu: Gazela se dotkla štítu a sklouzla stranou. Kasom přibrzdil a vrátil se do einsteinovského vesmíru.

„Vraťte se, Kasome," nařídil Rhodan. „Musíme na to jinak."

Kasom chtěl podniknout ještě jeden pokus, ale nepovolili mu jej a musel se vrátit.

Na CRESTU II řekl Rhodanovi: „Ten štít je pětidimenzionální. Pronikneme jím jen stejnými prostředky."

Gucky seskočil z pohovky. „Takže 5D prostředky? A co si pod tím představujete, pane?"

„Všechno možné," odpověděl Kasom. „Napěťové pole, lineární prostor, protipól energetického pole... Máme na výběr."

„Rovněž energetické pole teleportera a telekinetika?" zeptal se Gucky.

Rhodan se otočil k pohovce. „Myslím, že někdo předešel naše rozhodnutí."

Všichni se otočili. Gecko už na pohovce neseděl.

5.

Stanice Světa sta sluncí byla přestavěná superobří loď imperiální třídy. Koule, velká jako CRESTII, byla zakotvena pomocí gravitačních polí tři sta tisíc světelných let od okraje Mléčné dráhy. Vzdálenost od Světa sta sluncí činila jen několik světelných let a kolísala. . .

Speciální křižník RUHR už dva dnyspočíval v hangáru stanice Einstein a jeho posádka byla hosty stanice. Kapitán Ehlers se měl vrátit v okamžiku, kdy bude zpozorována exploze SIGNÁLU.

Nikdo ovšem nevěděl, kdy k ní dojde.

Veliké plochy opláštění bývalého plavidla byly nahrazeny stěnami ze speciálního skla, které umožňovaly výhled do nekonečných hlubin Propasti a na dvě nejbližší galaxie. V tomto místě ještě dominovala Mléčná dráha a naproti ní svítila nedosažitelná Mlhovina Andromedy.

Ehlers a Schiller vyhlíželi do pustiny času a prostoru. Přímý pohled, bez zprostředkování sebedokonalejších obrazovek, byl ohromující. Zdálo se, že jen krok dělí člověka od věčnosti.

Ehlers pokrčil rameny. „Tahle stanice je fantastická, ale nezávidím mužům, kteří tu slouží. Je to vlastně umělá planeta o průměru půldruhého kilometru, vzdálená statisíce světelných let od Země. Je úplně izolovaná a jen občas sem přiletí nějaká kurýrní loď. Ne, nezávidím jim."

Poručík Schiller chtěl něco odpovědět, ale ve vnější chodbě zazněl poplachový signál.

Ehlers popadl Schillera za rukáv. „Honem do centrály!"

„Beztak jde jen o cvičení. Nejsme tu na výletním parníku," zavrčel poručík.

Prostorem letěla loď. Byla dlouhá jen sto metrů a bez posádky. Záď směřovala k Andromedě, příď k Mléčné dráze.

Uletěla již pět set tisíc světelných let a vstoupila do einsteinovského vesmíru. Po pěti stech třiceti tisících světelných letech následovala další pauza.

Pozitronika zaregistrovala rychlé snižování množství pohonných hmot. Ještě dojde k jednomu skoku, možná ke dvěma, ale třetí se už neuskuteční.

Kolem byla prázdná a mrtvá nicota, nekonečný prostor bez času a ohraničení. Loď byla jako zrnko prachu mezi Marsem a Zemí.

Pět set šedesát tisíc světelných let.

Palivo pořád ještě stačilo a bomby ještě nebyly třeba. Pozitronika provedla zaměření polohy. Loď SIGNÁL minula stanici Einstein, ale

to nehrálo roli. 5D záblesk musí registrovat přístroje, vzdálené až dvě stě tisíc let. Dokonce by jej mohly zachytit i citlivé přístroje v Mléčné dráze.

Po příštím vstupu do lineárního prostoru se palivo vyčerpalo a při vynoření budou odpáleny bomby.

Pozitronika provedla poslední přípravy. Na mnoha místech v lodi, odsouzené ke zničení, zacvakala relé a kontakty se sepnuly. Signál prošel k roznětkám bomb.

Křižník se vynořil z meziprostoru. Každou minutu urazil světelný rok. Po třetí minutě pozitronika dala impulz a tisíc arkonských bomb vybuchlo.

Tam, kde byl křižník, najednou nebylo nic, ani prostor, hmota, nebo čas. Nepředstavitelný energetický výboj rozrušil strukturu, která obsahovala všechny tyto komponenty. V nicotě vznikla trhlina, ale nebyl tu nikdo, kdo by do ní nahlédl. Byl by to pohled do věčnosti. Do minulosti i přítomnosti zároveň. Mezi těmito dvěma pojmy by neexistovaly žádné hranice, staly by se jedním.

Trhlina se pozvolna uzavřela.

Tlaková vlna se šířila vesmírem nejprve rychle, ale po několika minutách se stal prostor a čas silnějším a kladl odpovídající odpor.

Vlna byla zastavena.

A s ní i světlo, které ji doprovázelo. Opět byla nastolena rovnováha, prostor se stal stabilním a čas se uspořádal. Budoucnost zmizela a stala se nedosažitelnou, minulost neviditelnou a zůstala jen přítomnost.

Velitel stanice Einstein vypadal poněkud bezradně, když kapitánu Ehlersovi sděloval, že strukturální zaměřovače jsou všechny poškozené a nepoužitelné. „Samozřejmě se dají opravit, ale to bude vyžadovat čas. Naštěstí přístroje ještě stačily zachytit celou událost. Považujete tyto důkazy za dostatečné?"

Ehlers přikývl.

Velitel Einsteinu pokračoval: „Není pochyb, že otřesy byly způsobené výbuchem bomb."

„To znamená, že Posbiové našli CREST II," řekl Ehlers a otočil se k Schillerovi. „Ernste, zařiď, aby se mužstvo vrátilo na palubu RUHRU. Start za jednu hodinu." Počkal, až Schiller odejde, a otočil se k veliteli Einsteinu: „A teď mi řekněte] co se přesně stalo."

Nebylo toho mnoho, ale stačilo to.

Strukturální zaměřovač na stanici Einstein zaregistroval tlakovou vlnu obrovského energetického výboje 5D charakteru. Výboj byl tak silný, že přístroje nevydržely nápor energie. Monitory přinesly očekávaný obraz.

Protože šlo o 5D výbuch, nemohlo to být nic jiného než SIGNÁL. Okamžitě se rozběhlo vyhodnocování.

Bylo vypočteno, že fragmentální loď nalezla GREST II devět set tisíc světelných, let od Mléčné dráhy.

„Příšerné!" komentoval to velitel stanice.

Ehlers nevzrušeně přikývl, ale i v jeho hlase zazněla hrůza z neznáma. „Čekali jsme to a všechna naše očekávání se naplnila. Bohužel je mou povinností vás nyní okamžitě opustit, abych mohl podat hlášení odpovědným osobám. Možná bude dokonce vyslaná ještě jedna expedice. Zatím buďte tak hodný a vydejte příslušné rozkazy, aby RUHR mohla odstartovat."

Přesně hodinu po tomto rozhovoru kurýrní loď opustila hangár stanice. Její příď mířila k svítivému obláčku Mléčné ďráhy a stanice Einstein se na obrazovkách stále zmenšovala, až zmizela ve tmách nekonečna.

„Doufám, že palivo vystačí," mumlal starostlivě Schiller.

„Pokud nezapomeneme na přestávky k ochlazení motorů, vydrží," řekl Ehlers. „Ostatně se domnívám, že nám letí vstříc další lodi a možná s nimi navážeme spojení. Rádiové vlny se šíří stále ještě rychleji než my dokážeme letět."

Esse Bredney a Rudolf Zahn zadali navigační automatice data a Ehlers položil ruku na páčku. Loď vstoupila do lineárního prostoru. Pak se ve skocích blížila k Mléčné dráze. Galaxie se stále zvětšovala a pauzy prodlužovaly.

V okamžiku, kdy bylo palivo téměř vyčerpané, byly zachyceny

první hypervlny.

Předsunutá hlídka planety Země se nacházela ve vzdálenosti patnáct tisíc světelných let. Kontakt se podařil a RUHR mohla šetřit pohon.

O dva dny později stál kapitán Ehlers před Bullem a podával hlášení.

6.

Gecko neměl čas na uvažování.

Zatímco Kasom uváděl další možnosti, napadlo ho, aby jednal na svou pěst. Odskočil z můstku a zhmotnil se na pozorovací stanici. Rychle se rozhlédl.

Byl tu sám. Na obrazovce nazelenale zářil ochranný štít Sexty a pod ním bylo vidět povrch planety. Gecko se soustředil na holou pustinu bez vegetace a skočil.

Sám přesně nevěděl, co všechno se může stát. Mezi ním a cílem byl tajemný a neznámý ochranný štít. Nejspíš jím pronikne, protože v nehmotném stavu nebyl podřízen platným přírodním zákonům. Ovšem ochranný štít patrně taky ne.

Gecko se náhle materializoval a ucítil téměř nesnesitelnou bolest ve všech údech. Byla tak velká, že na několik okamžiků ztratil vědomí.

Když zase otevřel oči, klouzal prostorem paralelně s povrchem planety a nad ním se vznášelo zelené světlo. Jas obou sluncí byl tak oslepující, že hned zase zavřel oči.

Pak bolest povolila a Gecko pochopil, co se stalo.

Stejně jako Kasomova Gazela sklouzl po ochranném štítu.

Pokusil se proniknout na Sextu ještě třikrát, ale bolest byla pokaždé nesrovnatelně větší. Když konečně přišel k sobě, zaslechl bzukot hlasů.

„Taková lehkomyslnost!" říkal Gucky. „Mohlo to špatně dopadnout! Měli by ti vyprášit kožich!"

„Nevděčníku!" obořil se na něj Gecko. „Udělal jsem to pro vás..."

„Já jsem to tak nemyslel," odpověděl Gucky, „ale měl ses aspoň zeptat."

„Ano," promluvil Rhodan. „Už je ti lépe?"

„Kdybych se zeptal," řekl Gecko, „tak bych jistě vaše dovolení nedostal. Nechali byste skočit Guckyho a Gucky je důležitější než já. Co jsem já? Jen jeden z myšobů..."

„Přestaň, to už by stačilo!" Gucky zatlačil Gecka na pohovku. „Jsi hrdina a už mi neodmlouvej! Ale možná bys nám mohl říct, co se dělo."

Gecko se napřímil. „Už je mi docela dobře a myslím si, že se ten ochranný štít dá překonat. Ne jednoduchou teleportaci, ale teleportaci s něčím, co musí být pětidimenzionální. Souhrn sil musí zapůsobit!"

Rhodan mávl rukou.

„Teleportace přichází v úvahu až jako poslední možnost. Nejprve podnikneme pokus s děly. Koncentrovaná střelba do jednoho bodu musí prorazit každý ochranný štít. Pokud to nepůjde, zkusíme něco jiného." Gecko se zatvářil skepticky a sklouzl z pohovky. Velkoryse dovolil Guckymu, aby jej podepřel a vůbec se choval jako zasloužilý veterán.

Ostřelování začalo. Na obrazovkách se odehrávalo hrůzně nádherné divadlo. Svazky paprsků z více než padesáti děl zamířily do jediného bodu zeleného ochranného štítu, který odrážel všechny střely. Útok se nezdařil stejně jako první dva pokusy.

Rhodan se zatvářil zklamaně. „Tomu nerozumím. Jak to, že neprojdou ani střely z transformačních zbraní?"

„Jsou pětidimenzionální," prohlásil Icho Tolot, „ale patrně nejsou v opačném smyslu k energetickému poli ochranného štítu."

„V opačném smyslu?" opakoval zamyšleně Rhodan.

„Přesně tak," přikývl Tolot. „Teď mě něco napadlo. Počkejte s dalšími útoky, pane. Myslím, že jsem nasel řešení. Dovolte mi rozmluvu s vašimi hyperfyziky. Úplně všechno mi není docela jasné, ale s pomocí vašich lidí se nám během několika minut podaří provést odpovídající přípravy..."

Nečekal ani na Rhodanův souhlas a opustil můstek.

V poměru k Sextě měla CREST II v prostoru stacionární polohu a kousek od ní čekala fragmentární loď.

„Co má Tolot v úmyslu?" zeptal se Atlan. „Doufejme, že nehodlá

prorazit ochranný štít přímo CRESTEM II."

„To sotva. Ví, že by to bylo zbytečné. Uvidíme."

Netrvalo dlouho a Tolot se vrátil v doprovodu Dr. Anfichta. „Možná to půjde," začal. „Máme přece gravitační bomby, ne? Ty taky působí pětidimenzionálně, ale spirálová pole, která vyzařují, působí proti 5D polím transformačních děl, a totéž musí probíhat i u 5D ochranného pole. Jestliže tedy tyto tři bomby vyzáříme rychlostí světla a ve formě spirálového pole a necháme vybuchnout v jednom bodu na povrchu ochranného štítu, musí se proti tomuto poli vzedmout 5D silové protipóle. Případného zničení planety se nemusíme obávat, protože oba protichůdné účinky se vyruší.

Rhodan přikývl.

„To sice zní moc hezky, ale k čemu to bude dobré? I kdyby se to povedlo, porušení zeleného obalu bude trvat nanejvýš pět sekund. Jste si jistý, že by CREST II stačila proniknout? Bude ten otvor dost velký?"

„Nejspíš ne," usmál se Tolot. „Já ale nemyslel na CREST II. Mám jiný návrh. Vezmu myšoby na ramena a oni v okamžiku výbuchu skočí. Budou muset uskutečnit mentální spojení a jednat zcela synchronně. Budou teleportovat a mě vezmou sebou. Nemůže se stát, že bychom neprošli."

Gucky sklouzl z pohovky a vzhlédl k obrovitému Haluťanovi. „Samozřejmě projdeme."

„Ještě jednu otázku," řekl Tolot. „Jsi si jistý, že mě s Geckem dokážete přenést? Není moje hmota příliš velká?"

„Ne. Kdyby to bylo nutné, vzali bychom sebou i slona."

„Pak je to v pořádku. Souhlasíte, Rhodane? Oba myšobové budou potřebovat skafandry. Já ne, protože mohu přizpůsobit svou buněčnou strukturu jakýmkoli vnějším podmínkám."

„Nezbývá nám nic jiného než souhlasit," řekl Rhodan.

Přípravy proběhly velice rychle. V okamžiku, kdy velitel vojenského sektoru nahlásil, že má připravené tři gravitační bomby, Tolot se postavil doprostřed centrály. Myšobové se posadili vpravo a vlevo od jeho hlavy a drželi se za ruce. Tolotovo tělo se změnilo. Bylo

tvrdé jako ocel a ani nejprudší náraz na ně nemohl mít žádný účinek.

„Hotovo!" oznámil Haluťan a pohlédl na velitele branné moci, který na něj hleděl z obrazovky.

„Tady je major Wiffert," ohlásil se velitel bojové centrály. „Připraveni?"

„Ano, pane."

„Pal!"

Všechno bylo možné sledovat na obrazovce. Spirálová pole byla pochopitelně neviditelná, ale nesla bomby k cíli. Vybuchly s oslepujícím zábleskem.

Světle zelený obal se na jednom místě zbarvil do modra, ale úplně nezmizel.

„Teď!" řekl Tolot.

Gucky a Gecko se už dávno koncentrovali na modrý bod a teleportovali.

Všichni tři zmizeli a aniž by se materializovali v namodralém bodě, pronikli přes ochranný štít. Pokus se podařil.

A když se rematerializovali a zase viděli, příkrov nad nimi se uzavřel a za ním bylo jen nezřetelně vidět obrysy CRESTU II.

Padali dolů a pokoušeli se orientovat. Pod nimi byly zploštělé hory, náhorní plošina a řeka a dokonce cosi zeleného. Tedy přece vegetace!

Po zbytek cesty se teleportovali a nakonec stáli na trávě na břehu řeky. Tolot se zhluboka nadýchl a řekl:

„Je tu kyslíková atmosféra jako na zemi. Můžete si otevřít helmy. Co je s CRESTEM II?"

Rádiové spojení nefungovalo. Ochranný štít nepropouštěl ani krátké vlny. Byli zcela izolováni a odkázáni jen na sebe.

Přistáli v blízkosti rovníku a teplota byla snesitelná. K severu se zvedaly hory, na jih se až k horizontu táhla rovina. Řeka se musela vsakovat do země, protože tu nebylo moře. „Můžete zůstat sedět," řekl Tolot. „Ponesu vás, i když budu spát."

„„Ty šneku!" pískl Gucky a sklouzl dolů. „Za prvé jsi na mě moc pomalý a za druhé chci zase cítit pod nohama trávu. Co dál? Kde je energetická stanice?"

Tolot vytáhl z kapes speciální přístroje. Oba myšobové mu pomáhali a nešetřili dobrými radami, které Haluťan ignoroval. Když se ručičky na stupnicích rozhýbaly, řekl: „Tady to máme! Silné energetické vyzařování od východu. Stanice leží na rovníku stejně jako na Septimu. Raději se teleportujeme. Chůze by trvala příliš dlouho."

O dvě hodiny později našli stanici.

Stála na rozlehlé náhorní planině, která byla až nepřirozeně rovná a ohraničená horami. Průměr planiny mohl dosahovat stovky kilometrů. Přesně uprostřed této roviny stálo dvanáct polokulových staveb, vysokých více než sto metrů. Byly uspořádány do kruhu o průměru čtyř kilometrů.

Uprostřed se zvedala pět set metrů vysoká a padesát metrů silná kovová věž s nesčetnými kulovitými anténami.

„Teď bude stačit pořádná nálož a CREST II může přistát!" řekl Gecko.

„Nespěchej!" zavrtěl hlavou Tolot. „Jednak nemáme bombu s takovou výbušnou silou a za druhé by bylo riskantní ničit stanici. Možná, že má funkce, které pro nás jednou mohou být životně důležité. Musíme jen zastavit provoz, to je všechno. Otázkou je, jestli je stanice střežená a kým."

„Mám tam skočit?" zeptal se Gucky.

„Omrzel tě život?" řekl mu Tolot a pečlivě uložil přístroje. Pak odjistil, zbraně, které připomínaly těžké pušky a byly větší než myšobové. „Musíme postupovat systematicky. Na průzkumu této stanice a jejích funkcí patrně závisí, jestli se vrátíme zpátky do Mléčné dráhy. Pokud to bude možné, odstraníme ochranný štít planety, aby CRESTII mohla přistát. Naši vědci budou muset vstoupit do stanice a prozkoumat ji. Ostatně jsem přesvědčený, že tam jsou strážci, patrně roboti. Budeme se s nimi muset vypořádat."

„S CRESTEMII by to bylo snazší."

„To vím taky. Okamžik, Gucky! Stůj! Něco se tam pohnulo. Že by nás už objevili?"

„Máš nějak dobré oči. Já nevidím nic," řekl Gucky.

„Já ano!" zazněl triumfálně Geckův hlas. „Je to robot!"

„A jak vypadá?"

Gecko ukázal rukama tvar velikého vejce. „A to všechno s anténami a koly nebo pásy dole."

„To je určitě pohyblivý bojový robot. Průnik ochranným štítem byl jistě registrován. Musíme se připravit na boj."

„Vždycky jsem byl bojovník, který pohrdá smrtí!" řekl Gecko.

„Mně by byl milejší chytrý bojovník," tlumil jeho nadšení Tolot. „Silou tady nezmůžeme nic."

„V tom případě se můžeš spolehnout na mě," prohlásil Gucky.

Tolot si přestal všímat vychloubačných řečí svých hrdinů. Stejně věděl, že se na ně může spolehnout.

Robot se rychle blížil. Vypadalo to, jako by je větřil, protože držel směr, i když se všichni tři schovali.

„To jsem zvědavý, jak bude ozbrojený," řekl Tolot. „Kdybychom mu nedokázali vzdorovat našimi zářiči, musíme teleportovat."

Vajíčko se stále blížilo. Pohybovalo se na dvou elastických kolech, která se přizpůsobovala každé nerovnosti. Do všech stran z něj trčely hlavně laserových zbraní. Vejce mělo průměr mezi třemi a čtyřmi metry, výšku něco přes dva metry. Blížilo se přímo k místu, kde se schovával Tolot s myšoby.

„Bude pomalu na čase něco podniknout," řekl Gucky a nervózně svíral v prstech malou zbraň. „Obávám se, že s tímhle moc škody nenadělám."

„Připravte se oba k teleportaci a o mě se nestarejte. Já se s tou věcí vypořádám. Žádný laser nemůže porušit momentální strukturu mého těla."

Tolot opřel hlaveň jedné ze svých těžkých zbraní o vrcholek nízkého svahu a zamířil na vejcovitého robota. Podle toho, co viděl, byla ta věc pancéřovaná, ale nezdálo se, že má ochranný štít.

Pak zmáčkl spoušť a nepustil ji.

Svazek paprsků narazil na plášť robota, který okamžitě odpověděl ze všech hlavní. Nemířil tak přesně jako Tolot a během několika vteřin byly tři jeho zbraně zničeny.

„Nezadržím ho. Přeneste se do bezpečí!"

Gucky a Gecko se na sebe podívali. Nechtělo se jim utíkat a nechat Tolota na místě. Současně přikývli a chytli se za ruce. Nezmizeli, ale spustili synchronní telekinezi.

Ovoidní robot se rázem zastavil. Tolot přestal střílet.

„Teď něco uvidíš," řekl mu vzrušeně Gucky a dal znamení Geckovi. „Létající vejce, které se rozkřápne o kamennou pánvičku."

Tolot už věděl, co myšobové chtějí udělat, a nijak jim to nerozmlouval. Robota nebude škoda.

Telekinetické síly zvedly vejčité těleso vzhůru, až z něj byl jen bod. „Ještě kousek stranou, aby nám nespadl na hlavu..." Gucky mluvil hlasem, ve kterém zaznělo radostné očekávání.

Oba dva naráz povolili.

Bod se rychle zvětšoval. Robot stále ještě zcela zbytečně střílel na všechny strany a zpětný ráz výstřelů způsobil, že se otáčel kolem osy. Létat ovšem neuměl.

Pak narazil na kamenitý povrch náhorní planiny a vybuchl. Zůstal po něm jen nehluboký kráter a pár kousků roztaveného kovu, které se rozstříkly na kilometr daleko.

„Telekineze je lepší než ta tvoje brokovnice," řekl Gucky Tolotovi a dloubl Gecka do žeber. „Z nás se stává dokonale sehraný tým!"

Gecko se zadíval ke stanici. „Přichází další," řekl.

Tolot, který ještě nepustil zbraň, vstal.

„Přesvědčili jste mě o svých úžasných schopnostech," řekl, „ale nemůžeme tady dřepět celý den a sledovat, jak na nás budou jeden po druhém útočit. Zaútočit musíme my."

„To je moje řeč!" Gucky vylezl na okraj prohlubně a pohlédl ke stanici. „Skočíme na tu věž, tam na nás strážci nebudou moct, aby neohrozili stanici."

„Přesně to uděláme! A já tam skočím napřed prozkoumat terén," řekl Gecko a zmizel než mu v tom někdo mohl zabránit.

Gucky si vzdychl. „Je to odvážný chlapík a já vždycky říkal, že to je jen mluvka."

„Snad nebude příliš lehkomyslný."

„Toho se neboj. Tak moc odvážný zase není..."

O dvě minuty později byl Gecko zpátky a hlásil: „Ta věž je poměrně užitečná. Nahoře je zastřešená otočná kupole se skleněnými stěnami. Výhled na všechny strany, i dolů. Je tam výtah a jediný vchod. Místa dost. Můžeme kontrolovat okolí bez obav, že budeme nečekaně napadeni. Na co ještě čekáte?"

Věž ve středu stanice byla ve skutečnosti nejbezpečnějším místem celého zařízení. K tomu se přidávala nepopiratelná výhoda, že totiž zatím nikdo nevěděl, že tu jsou. Jak by se sem taky dostali? Roboti jistě nevěděli, co je teleportace.

Výhled byl opravdu i dolů, a právě tam dole se teď začali shromažďovat podivní roboti a připravovali se k výpadu do prostoru, kde se musel zdržovat protivník.

Bylo vidět i kulové antény a Tolot si všiml, že jsou uspořádány ne libovolně, ale symetricky. Všechny vibrovaly.

Místnost, ve které se nyní nacházel Haluťan a dva myšobové, byla kruhová a s kupolovitou střechou z kovu. U stěn stály automatické řídící pulty, mezi nimi bloky přístrojů a cosi, co vypadalo jako izolátory. Výtah byla krychlová krabice s antigravitačním zařízením.

„Možná by stačilo, kdybychom vyřadili z provozu centrálu," navrhl Gucky, který Tolotovy myšlenky spíš hádal než četl.

„Nechtěl bych to zařízení nenapravitelně poškodit, Gucky. Myslíš, že by bylo možné vypnout jen ty venkovní antény? Třeba na ně nějak telekineticky působit?"

Kulovité antény vyčnívaly v pravidelných odstupech z kovového pláště věže k nebi. Každá byla upevněna na tenké tyčce.

Tolot najednou uviděl, jak se jedna z těch tyčí začala ohýbat, jako by koule na ni náhle byla příliš těžká.

„Tak nějak?" zeptal se Gucky.

Tolot uznale přikývl. „Přesně tak! Počkej, musíme se ujistit, že ohnutí je dostatečné. V krajním případě bude nutné koule oddělit."

Jak se brzy ukázalo, tohle nutné nebylo. K ochromení účinku ochranné vrstvy kolem planety Sexta stačilo antény ohnout. Teď

ovšem nastaly jiné starosti. Jejich příchod do kupole nezůstal nepovšimnutý, i když počítali s opakem.

„Létající roboti!" pískl Gecko a ukázal dolů. „Podívejte!"

Venku by takové setkání asi nedopadlo dobře, ale ve věži byli relativně v bezpečí. Roboti jistě nebudou ničit vlastní zařízení. Stoupali vzhůru a kroužili kolem kupole jako můry nad lampou. Vypadali jako miniaturní letadla s tryskovým motorem. Z přídě čněla hlaveň, ale nikdo nestřílel.

„Ti nám nic neudělají," řekl Tolot po chvíli pozorování. „Nejspíš ani nevědí, že to jsme my, kdo vyřazuje antény z provozu."

„Pokusím se o obranu," pípnul Gecko. „Dávejte pozor!"

Jeden robot náhle změnil kurs letu, naklonil se nad křídlo, prorazil prstenec ostatních a plnou rychlostí narazil do jedné ž kulovitých antén. Z místa nárazu vyšlehl oslepující blesk a rozplynul se v nazelenalém nebi. Robot vybuchl a jeho trosky dopadly na zem.

„Výborně!" zvolal Gucky. „Robot se zničí a ještě vykoná záslužnou práci. Zas jedna anténa je pryč!"

Několik dalších vznášedel očekával týž osud. Jejich pozitronické mozky se patrně nedokázaly vyrovnat se skutečností, že řídící mechanika neposlouchá. Nijak se nebránily a byly zničeny.

„Ochranný štít!" vykřikl Tolot a ukázal k nebi.

Obal, který původně zeleně světélkoval, na některých místech měnil barvu, vybledl nebo zmodral. Nakonec zmizela i modř.

Ochranný štít se zhroutil.

Tolot zapojil vysílačku a zavolal CRESTII.

„Ochranný štít už nefunguje, pane. Myslím, že CREST II může přistát.

Doporučuji plnou bojovou pohotovost. Stanice je chráněna roboty. Předám vám souřadnice,.."

„Není třeba." Rhodan mluvil rychle a úsečně. „Máme je. CREST II pronikla na úroveň bývalého ochranného štítu. BOX-8323 zůstává na oběžné dráze. Podávejte průběžné zprávy o strážních robotech. V žádném případě nesmějí dostat příležitost ke zničení stanice."

Gucky vzal Gecka za ruku. „Ty zůstaneš tady, Tolote. My skočíme

dolů a zamotáme robotům hlavu."

„Ale buďte opatrní!"

„Žádný strach! Jakmile se roboti začnou divit, jsou ztraceni pro boj."

Oba myšobové se materializovali pod věží. Teprve teď bylo patrné, jak je stanice obrovská. Kupole a věž bylo jen to, co vyčnívalo na povrch. Přístroje a zařízení vězely hluboko ve skále a nejspíš by trvalo týdny, než by se člověk vyznal v labyrintu chodeb.

„Kde vůbec jsou?" zeptal se Gecko.

„Hm, to je divné..."

Roboti zmizeli, jako by se propadli do země.

„Hele, vy dva," zazněl v mikrofonu Tolotův hlas, „stojíte tam dole, jako byste hledali včerejší den. Shora vypadáte jako dvě blechy!"

„Sám jsi blecha!" zavrčel Gucky. Ale musel uznat, že Tolot má dobrý zrak, protože věž byla vysoká nejméně pět set metrů. „Roboti jsou pryč. Hlavně aby nevyhodili stanici do povětří!"

„Nevěřím tomu, i když jeden nikdy neví. Musíme je najít."

Gucky a Gecko nejprve teleportovali k jedné kupoli a když našli vchod, přenesli se dovnitř. Hned na první pohled bylo jasné, že zcela neznámé přístroje jsou z větší části pod zemí. Do hlubiny nevedly schody, ale šachty. Přímo uprostřed byl antigravitační výtah.

Myšobové se přenášeli od jednoho podlaží ke druhému a všude nalézali obrovské haly a nekonečné chodby, vedoucí patrně k ostatním kupolím a k věži. Přímo pod věží byl gigantický pozitronický mozek, další nesčetné místnosti a nové a nové chodby, vedoucí dál do podzemí.

Neobjevili jednoho jediného robota.

Gucky si oddechl, když se konečně vrátili pod věž.

„Nic, Tolote, žádní další roboti. Schovali se, ale nevíme, kam."

„Polezte nahoru, oba dva!"

Když se teleportovali pod kupoli věže, Tolot jim ukázal k nebi.

„CREST II přistane za několik minut. Mimo areál stanice. Nejlepší by asi bylo skočit zpátky na její palubu. Úkol jsme splnili."

„Jenže já musím myslet na ty roboty," řekl Gucky. „Ať mi nikdo

neříká, že dostali strach."

„Co my víme o jejich určení? Víš, že planetární systém těch dvou sluncí je svým způsobem past nebo jakási zkouška. No a my jsme zkoušku na Sextě přestáli tím, že jsme zničili ochranný štít."

„A jenom kvůli tomu že by byl takový cirkus?" Gucky zavrtěl hlavou. „Tomu neuvěřím do nejdelší smrti. Tahle stanice je něco mnohem víc než jen generátor na vytvoření ochranného obalu planety. Byli jsme dole a viděli jsme jen část, ale ta stanice je nepředstavitelně obrovská. S ní by se dal vytvořit ochranný štít kolem celého slunečního systému."

„Nebo by se s ní dal napájet sluneční transmiter," prohodil Tolot.

Gucky se na něj podíval. „Ano. Skočíme na CRESTII hned jak přistane."

Kulová loď se objevila nad horizontem a v nejnižší možné výšce se pomalu blížila ke stanici. Ve vzdálenosti tří kilometrů od věže konečně přistála.

Gucky a Gecko se posadili na Tolotova ramena a přenesli se na můstek, kde je už čekal Rhodan a ostatní.

Mezi nimi i muž, který se předtím na můstku nezdržoval. Byl vysoký asi metr devadesát a měl rovné černé vlasy s namodralým leskem. Jeho tmavé oči měly zádumčivý výraz, ale zároveň z nich bylo možné vyčíst ráznost a odvahu.

Byl to poručík Don Redhorse, potomek Indiánů z kmene Čejenů, velitel speciálního předsunutého komanda.

Tolot podal hlášení a Redhorse pozorně poslouchal. Se svými lidmi měl jako první opustit loď a prohledat stanici. Na něm záviselo, zda budou členové posádky v bezpečí, nebo zažijí překvapení. Sotva Tolot dokončil hlášení, dveře se rozlétly a na můstek vrazil korpulentní muž v uniformě majora. Celý jeho zjev svědčil o cholerické povaze.

Vrhl se na Tolota, aniž by si co dělal z jeho velikosti. „Hele! Kolikrát jsi vystřelil?"

Tolot se na něj nejdřív zaražené podíval, a pak se ušklíbl: „Sedm tisíc tři sta padesát dva energetických impulsů, plus mínus jeden. Proč?"

„To je moje starost!" odsekl tlouštík a otočil se na Guckyho. „A ty, skrčku? Taky jsi střílel? Ztratil jsi řeč?"

Gucky už toho člověka viděl, ale nemohl si vzpomenout, při jaké příležitosti. Na telepatické sondování nebyl čas. Všiml si, že se Rhodan usmívá, a to jej uklidnilo.

Vzhlédl, oběhl silného muže a skepticky si jej prohlížel. Pak šel ke Geckovi, ukázal na něj bradou a zeptal se: „Znáš ho?"

Gecko zavrtěl hlavou. „Neznám. Ještě se mi nepředstavil."

„Hm." Gucky vyskočil na pohovku a uvelebil se. „Pak mu do toho nic není. Dobrou noc."

Tlouštík zrudl tak, že se Rhodan musel obávat nejhoršího. „To je opovážlivost! Já jsem major Curt Bernard, hlavní účetní CRESTU II. Musím zaúčtovat každý vypálený výstřel a k tomu směřují moje otázky. Stačí vám to?"

Gucky otevřel oči a unaveně na něj zamžoural. „Stačí." A okamžitě usnul.

Konsternovaný Bernard se otočil na Rhodana. „Pane, trvám na své otázce. Po každé bojové akci se musí zanést do knih množství spotřebovaného materiálu. Výjimky neexistují. Konečně, ode mě se vyžaduje..."

„To je v pořádku, majore. Pokud na to pohlížíme z vašeho hlediska, přirozeně máte pravdu. Slyšel jsi, Gucky? Kolik jsi vystřílel?"

Gucky se zatvářil ztrápeně. „Pokud mám být upřímný, tak veškerou svou zásobu. Na toho tlouštíka už nemám. Je to velký pán a ještě ke všemu s ním drží velení lodi. Vzdávám to."

„Čekám!" řekl Bernard. V ruce držel papír a tužku.

„Na co?" zeptal se se zájmem Gecko. Gucky usnul.

„Na údaje. Kolik ran jste vypálili?"

„Žádnou," řekl Gecko. „Kdybychom věděli, že vám na tom záleží, vyprázdnili bychom všechny zásobníky."

„No prosím!" prohlásil vítězně major. „Žádný výstřel. To bychom měli. Poručíku Redhorsi, vaši lidé jsou již vyzbrojeni. Po návratu očekávám vyčerpávající zprávu."

Redhorse jen přikývl.

Rhodan se otočil na Haluťana. „Myslíte, Tolote, že můžeme vyslat komando?"

„Ano, pane. Neviděli jsme už žádné roboty. Museli se stáhnout do nitra stanice. Patrně nemají rozkaz bránit ji až do zničení. Člověk by skoro řekl, že ta zkouška spočívala ve zničení ochranného štítu planety."

„Já ale nesdílím vaše mínění, Tolote. Opravdová zkouška stojí před námi a je jí návrat do Mléčné dráhy anebo další cesta k Mlhovině Andromedy.

Počkáme si, jakou odpověď nám přinese poručík Redhorse."

Velitel výsadku opustil s dvaceti muži a třemi létajícími obrněnci CREST II. Záda jim kryla děla lodi, ale nikdo na ně nezaútočil. Bez problémů se dostali ke kupolím a pronikli dovnitř. Byli v neustálém rádiovém spojení s Rhodanem a důstojníky v centrále. Myšobové seděli napjati a připraveni na pohovce a nedaleko nich i Tolot.

Ale nestalo se nic.

Redhorse a jeho lidé prohledali kupoli, pronikli do hlubiny a pomocí běžícího pásu i do ostatních budov. Po čtyřech hodinách byli nuceni konstatovat, že v areálu stanice není jediný robot. Zmizeli beze stopy, jako by ani nikdy nebyli.

Rhodan dal rozkaz, aby se Redhorse okamžitě vrátil na palubu CRESTU II.

„Co si o tom myslíte, kapitáne Rudo?"

Kapitán CRESTU II pokrčil mohutnými rameny. „Já nevím, pane. Tohle nepřirozené ticho nad stanicí a po celé planetě... Připadá mi umělé. A věští bouři, jestli to chcete vědět."

Rhodan pohlédl na obrazovky. Cart Rudo měl pravdu. Planeta vypadala jako po vymření. Až k horizontu, kde se zvedaly hory, byla krajina holá a bez vegetace a planina rovná jako placka. Uprostřed toho stanice se svou věží. Nikde se nic nepohnulo a nevál tu ani vítr.

„To je skoro příšerné," mumlal Dr. Anficht. „A za hodinu bude tma."

„Dnes zůstaneme v lodi," rozhodl Rhodan. „Zítra prozkoumají stanici naši vědci. Doprovodí je silné hlídky. Učiníme veškerá

bezpečnostní opatření a nebudeme nic riskovat. Musíme se dovědět, k čemu ta stanice slouží. Možná skrývá klíč k našemu návratu do Mléčné dráhy."

„Nebo klíč k Andromedě," prohlásil Tolot.

Dvojčata zapadla. Sexta byla k oběma sluncím v takové pozici, že z ní vypadalo jako jedno, jen trochu podlouhlé.

Nad cizím světem se sklenula noc.

CREST II spočívala na teleskopických opěrách, vyčkávala. Všechny zbraně byly odjištěny. Posádka spala, jen hlídky procházely chodbami.

Loď byla světem, který si lidé vzali sebou. Byl to jejich domov a musel jej ochránit před nepřítelem.

Jejich skutečný domov byl vzdálený téměř milion světelných let a byl jen zrníčkem prachu ve světlé skvrnce, které se říkalo Mléčná dráha. Byl nekonečně vzdálený a známou technikou nedosažitelný.

Pokud by stanice nedala odpověď...

Ale ona ji dá.

Zítra nebo třeba za tisíc let.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA:

Anficht, Reinhard: doktor, hyper-fyzik. Je pověstný svými výraznými zuby.

Bredney, Esse: vrchní technik a kamarád kapitána RUHRU. Léta spolu sloužili na kurýrních lodích a Esse měl pověst nedostižného specialisty na pohonné jednotky. S trochou nadsázky se o něm dalo říct, že by udělal antigravitační motor i ze staré napařovací žehličky. Je černovlasý.

Ehlers, Blacky: kapitán lehkého křižníku RUHR.

Einstein: vesmírná stanice, umístěná v blízkosti Světa sta sluncí. Je to vlastně umělá planeta o průměru půldruhého kilometru, vzdálená statisíce světelných let od Země. Je úplně izolovaná a jen občas sem přiletí nějaká kurýrní loď.

Propast: Bezhvězdný prostor mezi galaxiemi - mezi Mléčnou dráhou a Mlhovinou Andromedy.

RUHR: Lehký křižník, kapitán Blacky Ehlers. Kulovitá loď o průměru sto metrů. U tohoto typu se spíš než na sílu zbraní kladl důraz na rychlost a dolet, a tudíž šlo o ideální kurýrní loď.

Schiller, Ernst: poručík, člen posádky RUHRU.

Sexta: druhá největší planeta záhadného dvojslunce, nazvaného Dvojčata. Kolem své osy se otočí jednou za třicet hodin. Gravitace se blíží dvěma g. Planeta bez moří. Povrch měla pokrytý holými kopci a rovinami s řídkým porostem. Jednotvárnost krajiny tu a tam porušovala nějaká řeka nebo jezero. Po zvířatech nebo inteligentních bytostech nebyly žádné stopy.

SIGNÁL: křižník nesoucí tisíc arkonských bomb.

Svět sta sluncí: domovský svět Posbiů. Vzdálen od okraje Mléčné dráhy 289 412 světelných let.

Clark Darlton ZACHRÁNCI CRESTU
Perry Rhodan, sv. 202
Z německého originálu Die Retter der Crest, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1969, přeložila Anna Štorkánová.
Vydal jako svou dvou tisící čtyřicátou druhou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhříněves.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.
Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožďanská 5-7, 148 31 Praha 4.
Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.
Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč